

ПРИКАЗКА ЗА СИНДБАД МОРЕПЛАВАТЕЛЯ

Превод от немски: Цветана Узунова-Калудиева, 1984

chitanka.info

Разказаха ми, че по времето на царуването на халифа Харун ар-Рашид, владетеля на правоверните, в град Багдад живял един мъж, когото наричали Синдбад Носача. Той бил беден човек и срещу заплащане пренасял товари на главата си. И ето случило се така, че веднъж, когато носел някакъв много тежък товар, той капнал от умора, защото денят бил много горещ. Синдбад започнал да се поти, жегата много го мъчела. Така той минал покрай къщата на един търговец, пред която улицата била чисто пометена и напръскана с вода; въздухът там бил по-хладен, а край външната порта имало широка пейка. Носачът оставил товара, за да си отпочине малко и да си поеме дъх. Тогава от вътрешността на къщата го облъхнал хлад и приятен аромат. Това разведрило малко бедняка и той поседнал на пейката. И ето отвътре се чул звън на струни и лютни и гласове, които го развълнували и го затрогнали със стиховете, които декламирали. Чак тогава той чул цвърченето на птиците, възхваляващи славата на аллаха с нежните си и най-разнообразни песни; там имало гълъби, дроздове, косове, славеи, гривизи и пъдпъдъци. Изненадан и възхитен, той пристъпил навътре и видял голяма градина, в която имало момчета и роби, евнуси и слуги и всевъзможни неща, които човек може да види само в царски и султански палати. От вътрешността на къщата се носел мирис на вкусни дъхави ястия и на хубави вина. Тогава той вдигнал поглед към небето и заговорил:

— Хвала на тебе, о, господарю и създателю наш, който сподобяваш с блага, когото поискаш, без да се замисляш! О, повелителю, аз те моля да ми простиш всички грехове и се разкайвам пред тебе за всички свои прегрешения! О, господарю, никой не може да ти противоречи, когато ти решиш и си в правото си да сториш, каквото желаеш; на теб никой не може да ти иска сметка за онова, което вършиш, защото правиш богат, когото поискаш, и беден — пак когото поискаш; ти възвисяваш, когото пожелаеш, а и принизяваш когото пожелаеш. Няма друг бог освен теб! Колко голямо е твоето величие, колко силна е властта ти и как прекрасно господствуваш над всичко! Ти отрупваш с блага, когото си избереш сред твоите слуги. И ето така господарят на този дом живее сред разкош и радости и може да се радва на приятни аромати, вкусни ястия и хубави вина. Ти си определил по своя воля съдбата на твоите създания и си предрешил участието на всекиго. Едни от тях са трудолюбиви, а други обичат да

стоят на спокойствие; едни живеят щастливо, а други, като мене, се измъчват в тегота и немотия. — И той продължил в стихове.

*Нерядко човек е злочест, без покой
напусто честита съдба чака той.
Ах, юноша още — аз вече съм стар,
защото понесох тъй тежък товар.
А друг е щастливец, не знае беда,
към него съдбата е блага всегда,
на него животът поднася на длан
наслада и радост, и пълнен стакан.
От капката семе е всеки роден —
аз с него съм равен, а той равен с мен,
но аз съм далеко назад, той напред —
нима ще сравняваме вино с оцет?
Но, господи, аз съм твой раб търпелив,
защото ти мъдър си и справедлив.*

Като произнесъл своите стихове, Синдбад Носача посегнал да надигне отново товара си и да продължи пътя си, но в този миг от вратата излязъл един прислужник, съвсем млад, с хубаво лице, със строен стан, облечен разкошно, и се приближил към него. Слугата хванал носача за ръка и му казал:

— Влез, моят господар те вика, иска да поприказва с тебе!

Носачът понечил да откаже да последва слугата, но онзи настоял, затова Синдбад оставил товара си при пазача в голямото преддверие и влязъл заедно с водещия го младеж навътре в дома. Видял, че къщата била много добре построена, богато и удобно; после той видял една огромна зала, а в нея много благородни мъже и знатни господа. Там имало също всевъзможни цветя и дъхави билки, всякакви лакомства и плодове, голямо изобилие от най-различни вкусни ястия и вина от най-отбрани грозда; после той чул пеенето и свиренето на много красиви девойки. Всеки гост седял на мястото, което подобавало на положението му; на почетното място обаче седял един едър и достолепен мъж с брада, вече посивяла на бузите, лицето на снажния мъж било красиво и благородно, излъчвало възвишеност и издавало

неговата знатност. Всичко това много объркало Синдбад Носача и той си казал:

„Аллах ми е свидетел, тази зала е кът от райските селения или може би дворец на някой цар или султан?“

После той се поклонил почитателно, произнесъл подобаващия поздрав пред господата, пожелал им аллах да ги сподоби с благословиите си и целунал пода пред тях. И останал така с приведена глава, в почитателна стойка. Господарят на дома го поканил да се приближи и да седне на масата. Когато носачът се подчинил на поканата, стопанинът го поздравил с любезни думи и с „добре дошъл“. После наредил да му поднесат от вкусните скъпи ястия и Синдбад Носача седнал по-близо до масата и започнал да се храни с думите „слава на аллаха“ и ял, докато съвсем се наситил. Тогава той казал:

— Слава на аллаха и на всички негови деяния! — измил си ръцете и поблагодарил на господата за гощавката.

Стопанинът на дома обаче казал:

— Нека ти е наздраве и нека денят ти бъде благословен! Кажу, как се казваш и с какво се занимаваш?

Носачът отговорил:

— Господарю, казвам се Синдбад Носача, пренасям срещу заплащане вещите на хората на главата си.

Стопанинът на дома се усмихнал и продължил:

— Знай, носачо, че ние с тебе носим едно и също име; аз съм Синдбад Мореплавателя. Сега аз бих желал, о, носачо, да ми дадеш възможност да чуя още веднъж стиховете, които произнесе, когато беше навън пред вратата.

Тогава носачът се засрамирал и отвърнал:

— В името на аллаха, заклевам се, не ми се сърди! Бедата и мъките, и празните ръце учат хората на лоши нрави и на неблагоприятие!

— Не се срамувай — прекъснал го стопанинът, — ти вече стана мой брат. Повтори стиховете, те ми харесаха, когато чух да ги казваш, докато стоеше пред вратата!

Тогава носачът издекламирал още веднъж същите стихове и те отново се харесали на стопанина и той ги изслушал с възхищение. После казал:

— Знай, о, носачо, че моята история е чудна и аз ще ти разкажа всичко, което ми се случи и което преживях, преди да стигна до това благосъстояние и да мога да се заселя в тази къща, в която ме виждаш сега. Защото цялото ми богатство и този дом станаха мои едва след тежки мъки, много преживени ужаси и изпитания. О, колко беди и мъка трябваше да преживея и да понеса някога! Аз съм направил седем пътешествия и всяко от тях е свързано с по една необикновена история, от която главата може да ти се замае. Но всичко е било предопределено от съдбата, а онова, което е писано, че ще стане, от него никой не може нито да избяга, нито да се спаси.

И така той подел разказа за:

ПЪРВОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ НА СИНДБАД МОРЕПЛАВАТЕЛЯ

Знайте, о, благородни господа, че моят баща беше търговец, един от знатните мъже сред народа и търговците, който притежаваше много пари и имоти. Той умря, когато бях още малко момче, и ми остави богато наследство от пари, земи и имоти. Като пораснах, станах собственик на всичко това, ядях само най-хубавите ястия, пиех най-скъпите вина и се сдружих с млади хора. Гиздех се в хубави дрехи и се веселях с приятели и другари и бях уверен, че всичко ще върви все така докрай и все ще ми бъде добре. Преживях така дълго време, но накрая бях изтръгнат от безгрижието си. Когато отново се опомних, разбрах, че моето състояние беше пропиляно и че положението ми се беше много влошило. Видях дори, че всичко, което бях притежавал, е опропастено, обзе ме ужас и страх. Тогава си припомних една поговорка, която бях чул по-рано от баща си; това бяха думи на нашия господар Соломон, сина на Давид — мир на праха им! — които гласяха: „Три неща са по-добри от други три: денят на смъртта е по-добър от деня на раждането; едно живо куче е по-добро от един мъртъв лъв, а гробът е по-добър от нищетата.“

И аз се вдигнах, събрах цялата покъщнина и дрехи, които ми бяха останали, и ги продадох; после продадох имота си и всичко, което все още беше мое, и събрах три хиляди дирхема. Тогава ми хрумна да предприема едно пътешествие в непознати страни, защото си спомних думите на поета, които гласят:

*Към стръмни върхове се катери,
за слава работи до късен час,
във морски бездни бисери дири —
така ще стигнеш до имот и власт.
Да мислиш, че спечелил би без труд,
то значи да живееш като луд.*

Така взех решение, приготвих се, накупих стоки и всякакви неща, а също и всичко, което щеше да ми бъде необходимо за из път; и тъй като душата ми копнееше за пътешествие по море, качих се на един кораб и отплавах с него към града Басра заедно с цяла група търговци. Оттам продължихме пътешествието си по море много дни и нощи; отминавахме остров след остров, навлизахме от едно море в друго, от една страна в друга. И навсякъде, където спирахме, продавахме и разменяхме стоки. И както плавахме така по морето, един ден стигнахме до някакъв остров, който беше толкова хубав, че приличаше на райска градина. Капитанът реши да спрем там; хвърлиха котва, сложиха стълбичката за слизване и всички, които бяхме на кораба, слязохме на суша, на острова. Някои си направиха огнища, запалиха огньове, за да си свършат всякаква работа. Едни си готвеха, други перяха, а трети разглеждаха околността. Аз бях сред ония, които тръгнаха да се разходят по острова. Когато всички пътници се събрахме да похапнем и пийнем и да се позабавляваме и поиграем на различни игри, неочаквано капитанът — той бе останал на палубата на кораба, извика със силен глас към нас, които нищо не подозирахме:

— Ей, хора, спасявайте живота си! Тичайте, върнете се на кораба, и то колкото може по-бързо! Зарежете всичко там! Бързайте, докато сте още живи, спасете се, да не загинете! Островът, върху който сте се разположили, не е никакъв остров, това е една огромна риба, която се е спряла наред морето. Върху гърба ѝ е нанесен пясък и затова тя прилича на остров и върху нея са израснали дървета. Когато вие запалихте огньовете, рибата е усетила жегата и се раздвижи. В следващия миг тя ще потъне заедно с вас в морските дълбини и вие всички ще се издавите. Затова бързайте тук на сигурно място, преди да сте потънали! Зарежете всичко!

А хората, като чуха тези думи, побягнаха и всеки бързаше да се покачи на кораба: всички изоставиха вещите, дрехите, съдовете и огнищата си. Неколцина успяха да стигнат на кораба, други обаче закъсняха, защото островът ни вече се раздвижи и скоро изчезна под водата с всичко, което се намираше върху него, а бушуващите води го заляха с огромни вълни. Аз бях един от онези, които бяха принудени да останат на острова, и потънах заедно с всички във водата; аллах всевишният обаче ме запази и ме спаси от удавяне, като изпрати един

голям дървен чебър, в който хората преди това си бяха прали дрехите. Загрижен за сладкия живот, аз се вкопчих здраво о чебъра и го яхнах като кон и се понесох по водата, движейки краката си като весла, а вълните ме блъскаха ту надясно, ту наляво. Капитанът бе вдигнал през това време мачтите на кораба и бе отплавал с онези, които успяха да се изкачат на палубата, без да го е грижа за потъналите. Следих с мъка кораба, докато изчезна от взора ми; тогава бях сигурен, че моят край е дошъл.

После нощта се спусна над мене, изпадналия в голяма беда. Цялата нощ и целия следващ ден останах в същото положение; сетне обаче благоприятни ветрове и вълни ме отнесоха до подножието на един висок остров, чиито дървета бяха спуснали клоните си над водата. Успях да хвана клона на едно високо дърво и се вкопчих здраво за него, след като вече бях видял смъртта пред очите си. Покатерих се по клона, докато най-последно можах да скоча върху острова. Тогава забелязах, че краката ми бяха отекли и се бяха вцепенили, а по петите и стъпалата ми имаше следи от ухапвания от риби. От големия страх и от отчаяние дори не бях усетил това преди. Хвърлих се на земята на острова като мъртъв, после съм загубил съзнание и съм потънал в тежък сън. Останал съм да лежа така до другата сутрин и когато ме сгря слънцето, се събудих. Но тъй като краката ми бяха отекли, започнах да се придвижвам както мога: ту се примъквах като малко дете, ту пълзах на колене.

А на острова имаше всякакви плодове и потоци със сладка вода; така аз започнах да се прехранвам с тези плодове. Но прекарах все в такова състояние още много дни и нощи; едва тогава у мен се събуди нова сила, желанието ми за живот се възвърна и аз вече можех да се придвижвам по-лесно. Тогава се реших да тръгна по брега на острова и се намерих сред дървета, каквито аллах всевишният щедро бе създал в тази местност. Направих си тояга от един клон, та се подпирах на нея, като ходех. Това продължи няколко дни, докато веднъж, като обикалях по брега на острова, видях в далечината някаква фигура. Помислих си, че това ще е някой див звяр или морско чудовище, ала когато се приближих повече и се взрях по-добре, видях, че беше красив кон, завързан близо до морския бряг. Когато се приближих съвсем до него обаче, конят изцвили страшно, така че аз се изплаших и

понечих да побягна назад. Тогава от земята неочаквано излезе някакъв човек, който ме извика и се затича подире ми. Той каза:

— Кой си ти? Откъде идваш? Какво те води по тези места?

— Драги господине — отвърнах, — аз съм чужденец, пътувах с един кораб и паднах заедно с много други пътници във водата. Тогава аллах ми изпрати един дървен чебър, аз го яхнах и плавах с него, докато вълните ме изхвърлиха на този остров.

Като чу думите ми, човекът ме хвана за ръка и ми каза:

— Върви с мен!

После ме въведе в някакъв подземен вход и ме покани да вляза в една голяма зала под земята. Там ме покани да седна на почетното място срещу вратата и ми донесе да хапна нещо, тъй като бях прегладнял, нахраних се, заситих се съвсем и се подсилих добре. После той ме попита отново кой съм и какво съм преживял и аз му разказах всичко, което ми се беше случило, отначало докрай. Той слушаше думите ми с нарастващо учудване и аз му казах, след като завърших разказа си:

— В името на аллаха, заклевам те, мили господине, не ми се сърди! Аз ти разказах цялата истина за себе си и споделих с тебе всичките си приключения; сега те моля да ми кажеш кой си и защо живееш тук, в тази зала под земята, и защо държиш завързана горе оная кобила на брега на морето.

Тогава той ми отговори:

— Знай, че ние сме цяла група хора, разпределени по целия остров. Защото ние сме конярите на цар Михрджан и се грижим за всички негови коне. Всеки месец, когато изгрее новата луна, ние довеждаме тук чистокръвните му кобили, които още не са оплодени, и ги завързваме на острова. После се скриваме в подобни зали под земята, за да не ни вижда никой. След това идва морският кон и щом надуши кобилата, излиза на сушата. Той се обръща на всички страни и като не види никого, скача върху кобилата и я оплодява. Когато слезе от нея, той иска да я вземе със себе си, ала кобилата не може да тръгне, защото е завързана. Тогава жребецът започва да цвили и да блъска с глава и с копита кобилата и продължава да цвили. Щом чуем шума, ние знаем, че той е слязъл от нея, и изтичваме насреща му със силни викове; жребецът се изплашва от нас и влиза отново в морето. А кобилата се опложда и ражда някое жребче или кобилка, които струват

колкото цяло златно съкровище и няма равни на тях нийде по земята. Сега е тъкмо време да дойде морският жребец и тъй като това е волята на аллах всевишния, аз ще те отведа със себе си при цар Михрджан и ще ти покажа нашата земя. Знай обаче, че ако не ни беше срещнал тук, ти нямаше да видиш жива душа по тези места и щеше да загинеш, без никой да узнае за тебе. Така аз ще стана причина за твоето спасение и за да се върнеш отново в родината си.

Тогава аз призовах милостта на небето за него и му благодарих за добрината, която ми оказва. Докато разговаряхме така помежду си, жребецът излезе от морето и силно зацвили; после скочи върху кобилата и като уталожи жаждата си по нея, слезе и искаше да я отведе със себе си, но не можа и тя започна да го рита и да цвили насреща му. Тогава конярят грабна меча и щита си, изтича през вратата на залата и извика на другарите си:

— Напред! Да вървим срещу жребеца! — и заудря с меча по щита.

Веднага дотичаха цяла група мъже, крещящи и размахващи копия; жребецът се изплаши от тях, побягна, хвърли се в морето като хипопотам и изчезна под вълните. Тогава конярят седна да си отдъхне; скоро след това и другарите му дойдоха и всеки от тях водеше по една кобила. Като ме видяха, те ме попитаха кой съм и що съм. Разказах им същото, което бях разказал и на техния другар. Тогава те ме заобиколиха, сложиха трапеза да похапнат и поканиха и мен и аз ядох заедно с тях. После те станаха, яхнаха конете, като дадоха и на мен една кобила и ме поведоха със себе си. Яздихме така, докато стигнахме в града на цар Михрджан. Там конярите влязоха при него и му разправили моята история; той наредил да ме повикат и ме въведоха при него. Тогава аз изрекох поздрав, какъвто подобава, той също ме поздрави с „добре дошъл“ и ме посрещна с почести; после ме попита кой съм и аз му разказах всичко, което ми се беше случило, разказах му за всичките си преживелици от начало до край. Той се изненада колко много бях препатил и ми каза:

— Синко, кълна се в аллах, ти си бил спасен два пъти. Ако не ти е бил отреден дълъг живот, нямаше да можеш да излезеш жив от тези опасности. Хвала на аллах, задето те е спасил.

После той ми оказа голяма чест, като ме покани да седна до него, и се отнасяше към мен благосклонно с думи и дела. След това ме

назначи за началник на пристанището и ми възложи да записвам всички пристигащи кораби. Така аз станах доверено лице на царя и му помагах в неговите дела, а той ми засвидетелствуваше благоволенieto си и ми правеше много добрини; облече ме в хубава и скъпа одежда. Станах дори негов посредник и изслушвах молбите на народа и сам ги разрешавах. Така живях дълго при него, ала всеки път, когато отидех на пристанището, аз питах и разпитвах пътуващите търговци и моряците за град Багдад и търсех някой да ми извести за него и да се върна с кораба му у дома. Никой обаче не знаеше за града и не познаваше никой, който да пътува натам. Това много ме натъжаваше и вече ми дотегна дългият живот в чужбина; всичко продължи така още известно време. И ето един ден отидох при цар Михрджан и заварих при него група индийци. Като ги поздравих, те отвърнаха на поздрава ми, поздравиха ме с „добре дошъл“ и ме попитаха коя е моята родина. Когато след това аз ги попитах отде са и що са, те ми отговориха, че принадлежали към различни касти; едните били шакирити от кастата на военните, която била най-почитаната, и те били хора, които не обиждали никого и не принуждавали никого за нищо; други били брамани, хора, които не пият вино, ала живеят весели и щастливи сред игри и песни и притежават камили, коне или едър рогат добитък. После те ми разказаха още, че народът на индийците се делил на седемдесет и две касти; аз много се учудих на това.

В царството на цар Михрджан бях виждал и един остров на име Кабил, където през цялата нощ се чуваше биенето на дайрета и барабани; жителите на другите острови и пътешественици обаче ни казаха, че живеещите там хора били строги и разумни. Освен това аз бях видял в онова море риба, дълга двеста лакти, и друга една, която приличаше в главата на бухал. По време на това пътуване бях узнал много чудеса и странни неща и ако исках сега да разкажа за всичките, времето не би ми стигнало.

Та, казвам ви, аз оглеждах всичко по островите и забелязвах всичко, което съществуваше там, докато един ден, когато стоях, както обикновено, с тояга в ръка на пристанището, доплава някакъв голям кораб с много търговци на палубата. Като навлезе в пристанището и стигна до мостика, капитанът накара да съберат платната и закотви кораба; хвърли стълбичката и моряците започнаха да свалят целия

товар на кораба на земята. Пренасяха дълго, а аз все стоях там и отбелязвах всичко. Най-после казах на капитана:

— Остана ли още нещо в кораба ти?

— Да, господине — отвърна той, — имам долу още стоки, чийто собственик потъна, когато бяхме спрели на един остров, а ние бяхме принудени да продължим пътя си. Сега неговите стоки са ми поверено имущество; ние ще ги продадем, ще впишем в книгата точно получените за тях пари и ще ги върнем на близките му в град Багдад, в града на мира.

Тогава аз попитах капитана:

— А как се наричаше човекът, комуто принадлежат стоките?

— Той се наричаше Синдбад Мореплавателя — отвърна капитанът — и потъна във водите на морето.

Като чух думите му, аз се взрях по-отблизо в него и наистина го познах. Тогава нададох силен вик и казах:

— Капитане, знай, че аз съм собственикът на стоките, за които говориш! Аз съм онзи Синдбад Мореплавателя, който слезе заедно с група търговци на един остров от твоя кораб. И когато рибата, върху чийто гръб стояхме, се раздвижи и ти ни извика, някои успяха да се върнат на кораба, а другите паднаха във водата. Аз бях от онези, които потънаха в морето, но аллах всевишният ме запази и ме спаси от удавяне, като ми изпрати един от големите чебъри, в които пътниците бяха прали на острова. Седнах върху него и започнах да се оттласквам с крака, а благоприятни ветрове и вълни ме отнесоха на този остров. Тук стъпих на суша и аллах всевишният направи така, че се срещнах по негова воля с конярите на цар Михрджан. Те ме отведоха със себе си, докато дойдохме в този град, и ме представиха на своя цар. Аз му разказах своята история и той ми оказа милост, назначи ме за надзирател на пристанището на града; добре ми провървя в тази служба и аз се ползувах от благоволението му. И така стоките, които ти си запазил, са мои стоки и моя собственост.

Тогава капитанът на кораба възкликна:

— Няма власт и няма сила извън аллах всевишния и всемогъщия! Не съществува вече ни чест, ни съвест!

Тогава аз му възразих:

— Капитане, какво означава това? Нали чу, като ти разказах моята история?

А той отвърна:

— Понеже разбра, че в трюма ми са останали още стоки, чийто собственик се е удавил, сега ти искаш да си ги присвоиш, това е грях! Та нали ние с очите си видяхме как той потъна и как заедно с него имаше още много други пътници, от които нито един-единствен не се спаси. Как можеш тогава ти да твърдиш, че тези стоки са твои?

— Капитане — отвърнах аз, — чуй думите ми и вникни в смисъла на моята реч! Тогава ще се съгласиш, че аз говоря истината. Лъжата е присъща на лицемерите.

След това аз разказах на капитана всичко, което се бе случило с мен от деня, в който отплавах на неговия кораб от Багдад, до деня, в който пристигнахме на онзи остров, където потънахме, припомних му също така някои случки, които бях преживял заедно с него на кораба му. Тогава капитанът и всички пътници търговци се убедиха в истинността на моя разказ и като ме познаха отново, те ме поздравиха за спасението ми и казаха всички:

— Аллах ни е свидетел, ние не сме вярвали, че ти можеш да се спасиш от смъртта сред вълните. Аллах сигурно те е дарил с нов живот.

После те ми дадоха моите стоки и аз видях написано името си върху тях, и нищо не липсваше. Веднага разтворих балите и извадих оттам чудесни скъпоценни стоки; дадох ги на неколцина моряци от кораба да ги носят и ги предадох дар на царя. Разказах му също така, че това е корабът, с който бях плавал, и добавих, че съм получил отново всичките си стоки и че този подарък е от тях. Царят много се учуди на всичко и отново се убеди в истинността на онова, което му бях разказал някога, и той още по-силно ме обикна и ми доказа своето благоразположение още повече от преди, и в отговор на моя дар ме възнагради богато. Тогава аз закупах стоки и товари, и всевъзможни неща от неговия град и когато търговците решиха да си заминат с кораба, аз накарах да отнесат цялото ми богатство на палубата. После пристъпих към царя и му благодарих за преголямата му доброта към мене. Същевременно обаче го помолих да ми позволи да се върна в моята страна, при своите близки. Той ми пожела „добър път“ и за раздяла ми подари още много стоки, произведени в неговия град. След като се сбогувах с него и се качих на кораба, ние отплавахме с позволение на аллах всевишния. Щастието ни се усмихна, съдбата

беше благоразположена към нас, така че ние можахме да плаваме без прекъсване дни и нощи, докато пристигнахме в град Басра. Там слязохме на сушата и си отпочинахме за кратко време; бях много доволен, задето бях успял да се завърна щастлив в родината си. Оттам се отправих към град Багдад, това мирно селение, заедно с всичките си товари, стоки и богатства, едно голямо имане, което струваше много. Отидох в квартала, в който бях живял, и влязох в своя дом; всички мои близки и приятели се стекоха там. Наех отново евнуси и слуги, и мамелюци, одалиски и черни роби и събрах голямо домакинство. После си купих къщи и недвижими имоти още повече, отколкото бях притежавал преди. Отново се събрах със своите приятели и още повече се сближих с другарите си. Забравих за всичко, което ми бе минало през главата, мъката в чужбина, страданията и ужасите. Отдадох се на радост и удоволствие, на вкусни ястия и скъпи вина и продължих да живея така.

Та това беше моето първо пътешествие, а утре, ако волята на всевишния аллах бъде такава, ще ви разкажа за второто от моите седем пътешествия...

Като казал това, Синдбад Мореплавателя наредил да поднесат вечерята и поканил Синдбад от сушата да седне на масата; после той заповядал да му дадат сто мискалa злато и го освободил с думите:

— Днес ти ни достави удоволствие с присъствието си.

Носачът поблагодарил, прибрал подаръка и си тръгнал по пътя, като си мислел учуден какво може да се случи на хората и какво могат да преживеят. Нощта той прекарал у дома си, а когато се разсъмнало, отново отишъл в дома на Синдбад Мореплавателя и влязъл вътре; стопанинът го поздравил с почести и го поканил да седне до него. И когато всичките му приятели се събрали, той заповядал да им поднесат ястия и питиета; всички били весели и доволни. Тогава Синдбад Мореплавателя отново заговорил и им разказал за:

ВТОРОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ НА СИНДБАД МОРЕПЛАВАТЕЛЯ

Живеех щастливо и богато, докато един ден пак ми хрумна да тръгна по широкия свят. Обзело ме бе отново голямо желание да търгувам, да печеля пари и да поразгледам нови страни и острови. И като взех такова решение, аз изтеглих голяма сума пари, закупих стоки и необходимите ми за пътешествието вещи, наредих да опаковат всичко и слязох долу на пристанището на реката. Там заварих един хубав нов кораб с опънати платна от здрав лен, добре съоръжен и с опитни моряци. Наредих да натоварят стоките ми на този кораб; така сториха и много други търговци. Още същия ден отплавахме и тъй като ни провървя, плувахме, без да спираме никъде, от море на море, от остров на остров. Всякъде, където хвърляхме котва, ние посещавахме търговците и големците на съответната страна, а също и купувачите и продавачите, търгувахме и разменяхме стоки. Така пътешествието ни продължи много време, докато съдбата ни отведе до един хубав остров, по който се виеха редици от дървета, отрупани със зрели плодове, обгърнати от мирис на цветя, навред пееха птички и бълбукаха бистри поточета. Никъде обаче не видяхме жител, нито пък запален някъде огън. Когато капитанът пусна котва край този остров, търговците и останалите пътници слязоха на сушата, за да се поразведрят там сред дърветата и да погледат птиците; всички хвалеха аллах, единственият, който властвува над всичко и над всички ни, и се дивеха на всемогъществото на владетеля, чиято мощ прониква навред. Тогава и аз слязох заедно с другите на острова и седнах край един бистър поток, който течеше под дърветата; носех със себе си малко храна и като поседнах, хапнах онова, с което ме бе сподобил аллах всевишният. Под дърветата появаше приятен зефир, на душата ми беше леко и аз усетих, че ми се приспива. Така съм останал на онова място, потънал в сън, облъхван от нежния зефир и приятния дъх на цветя. Когато се събудих и станах обаче, не видях никакъв човек наоколо си, никакво смъртно същество, нито пък някои от света на

духовете; корабът беше отплавал, никой от търговците и от моряците не си бе спомнил за мен и те ме бяха оставили на острова. Обръщах се наляво и надясно, ала никъде не забелязах никого, бях останал съвсем сам. Тогава ме обзе такъв ужас, какъвто човек едва ли може да си представи, и едва не ми се пръсна жлъчката от толкова много мъки, грижи и тъга. Та нали бях останал съвсем без нищичко, нямах нищо за ядене, нито за пиене. Изоставен и с притисната от мъка душа, реших, че вече е свършено с мен, и си казах:

„Стомната не може вечно да остане здрава. Първия път успях да се спася, тъй като намерих човек, който ме отведе от изоставения остров в обитавана местност, ала този път, о, този път, колко далеч съм този път от възможността да намеря някого, който да ме отведе в страна, обитавана от хора!“

После заплаках и се завайках, докато ме обзе яд и започнах да се упреквам за постъпките и начинанието си, задето отново се бях изложил на опасностите на пътешествието, след като можех да си живея най-спокойно у дома в родината, да се радвам, наситен с хубаво ядене, пиене и скъпи дрехи, защото нищо не ми липсваше — нито пари, нито имоти. Съжалих, задето бях напуснал град Багдад и отново бях тръгнал да пътувам по море, макар че толкова много бях преживял по време на първото си пътешествие; и тъй като видях смъртта пред очите си, рекох:

— Така е, ние сме създания на аллаха и ще се върнем пак при него!

И сякаш загубих ума си. После обаче се посъвзех и тръгнах да обикалям острова надлъж и шир и не можех да се спра никъде спокойно на едно място. Най-после се покатерих на едно високо дърво и започнах да се оглеждам оттам на всички страни, ала навред виждах само небе и море, дървета и птици, острови и дюни. Когато претърсих по-внимателно с очи острова, съгледах нещо бяло и голямо. Веднага слязох от дървото и се запътих натам, все направо, докато стигнах до мястото; и виж ти, това беше един голям бял купол, който се извисяваше високо към небето и заемаше огромна площ. Пристъпих по-близо и заобиколих купола, ала не намерих никаква врата, нито пък имах сили или сръчност да се покатеря по него, защото той беше от всички страни извънредно гладък. Тогава отбелязах със знак мястото, където стоях, и заобиколих целия купол, защото исках да измеря

обиколката му; оказа се, че тя беше петдесет големи крачки. И докато мислех да изнамеря някакво средство, за да вляза в него, тъй като денят вече клонеше към заниз и слънцето скоро щеше да залезе, изведнъж слънцето изчезна най-неочаквано и небето потъмня. И тъй като съвсем не виждах вече слънцето, аз си помислих, че го е закрил облак. Но много се учудих, защото беше лято. Вдигнах лице към небето и се вгледах по-внимателно натам. И какво видях? Една огромна птица с грамадно тяло и разперени нашироко криле летеше във въздуха; тя именно беше скрила слънцето и не допускаше светлината му да пада върху острова. Сега учудването ми още повече нарасна и аз си спомних една приказка, която някога ми бяха разказали поклонници и странници, че на някакъв остров живеела огромна птица, която се наричала рух и хранела своите малки, като им пъхала слонове в човките, и веднага бях сигурен, че куполът, който бях видял, ще да е яйце на птицата рух; и пак много се учудих и възхитих от делото на всевишния аллах. И както си стоях там, птицата изведнъж се спусна надолу към купола, обгърна го с криле, за да мъти, изпъна краката си назад на земята и заспа — хвала томува, който никога не заспива! Тогава аз свалих тюрбана от главата си, развих го, омотах го и го навих на въже, завързах се с него здраво за кръста, а после за краката на птицата; казах си:

„Може би тя ще ме отнесе в страна, където има хора и градове; това би било много по-добре за мен, отколкото да остана тук на този остров“.

Не мигнах през цялата нощ, защото се страхувах, че птицата може да отлети заедно с мен, без да забележа, ако съм заспал. Когато зората зарумени небето и блесна утрото, птицата се надигна от яйцето и нададе силен крясък. После тя се понесе заедно с мен нагоре към небето, все по-високо и по-високо, та си помислих, че сме стигнали облаците. Сетне тя отново започна да се спуска надолу и слезе заедно с мен на земята и кацна на върха на една висока планина. Щом усетих твърда почва под краката си, аз бързо се отвързах от птицата, защото ме беше страх от нея, макар че тя никак не ме беше усетила. Отвързах тюрбана си от краката ѝ и се освободих, треперещ целият от страх, и побягнах. Скоро след това птицата вдигна нещо с ноктите си от земята и полетя към облаците. Когато се взрях по-добре, разбрах, че това беше някаква змия с огромна дължина и грамадно тяло, която сега

птицата носеше във въздуха. Тази гледка ме изпълни с ужас. Като продължих пътя си по височината, видях, че се намирах върху някакъв хребет, под който се простираше дълга, широка и дълбока долина, а от другата ѝ страна се издигаше огромна планина толкова нависоко, че поради голямото разстояние никой не можеше да види върха ѝ, нито да се изкачи по него. Тогава аз започнах да се укорявам заради онова, което бях сторил, и си казах:

„Да си бях останал на острова! Там беше много по-хубаво, отколкото на това голо място; там, на острова, поне можех да ям плодове и да пия вода, а тук няма нито дърво, нито плод, нито поточе. Ала не съществува на света никаква власт и няма друга сила освен аллах, всевишния и всемогъщия. Всеки път, когато се измъкна от някоя беда, попадам в още по-голяма и по-страшна!“

Въпреки това набрах смелост и тръгнах из долината и видях, че там земята беше покрита цялата с диаманти; това е онзи камък, с който може да се пробиват руда и скъпоценни камъни, порцелан и оникс, един остър и твърд камък, който не се влияе нито от желязо, нито от скални образувания и от който нито можеш да отрежеш, нито можеш да откъснеш парче. Цялата долина пъкаше от змии и всевъзможни влечуги, всяко от които бе дълго колкото високо палмово дърво и толкова огромно, че можеше да погълне цял слон, ако се изпречеше насреща му. Тези змии излизат навън само през нощта и се крият денем, защото се страхуват, че птицата рух или орлите могат да ги сграбят и да ги разкъсат; защо те правят това, не знам. Останах в долината, изпълнен със съжаление заради постъпката си, и си казах:

„Аллах ми е свидетел, аз наистина сякаш сам бързах да си навлека гибелта на главата!“

Но ето че денят вече клонеше към залез и аз продължих да вървя из долината, за да намеря някое място, където да мога да прекарам нощта. В страха си от змиите въобще не мислех нито за ядене, нито за пиене, а само за живота си. Тогава забелязах наблизо една пещера. Тръгнах натам и видях, че тя има тесен вход, влязох вътре, грабнах един голям камък, който лежеше до входа, и го изтиках напред, за да прегради пътя към пещерата. Като бях вече вътре, си казах:

„Сега поне съм на сигурно място в тази пещера; като се раздени, ще изляза навън и ще изчакам да видя какво ми е отредила съдбата.“

После се огледах във вътрешността на пещерата и видях на долния ѝ край една огромна змия, която мътеше яйцата си.

Ужас премина по тялото ми и аз вдигнах глава и се оставих в ръцете на съдбата. Цялата нощ будувах, докато утрото разсветна и заля всичко със светлината си. Тогава бързо избутах камъка, с който бях затворил входа на пещерата, и се измъкнах навън, олюляващ се като пиян от умора, глад и ужас. И както вървах из долината, изведнъж пред краката ми падна едно огромно заклано животно, без да бях забелязал никакъв човек. Това много ме учуди и тогава си спомних една приказка, която бях чувал по-рано от търговци, пътници и поклонници, а именно, че Диамантената планина била пълна с най-големи ужаси и че никой не можел да стигне дотам; търговците обаче, които търгували с диаманти, били изнамерили средство, за да се сдобият с тези камъни; те вземали една овца, заколвали я, одирали я и я насичали на парчета, които разхвърляли от планината долу в долината, и тъй като месото било прясно, някои от камъните се залепвали за него. Месото оставало да лежи там до обяд, когато долитали грабливи птици, орли и ястреби, сграбчвали парчетата месо с острите си нокти и отлитали по върховете на планината; тогава търговците притичвали със силни викове, птиците отлитали и оставяли месото, а мъжете се приближавали и прибирали камъните, полепнали по месото. После те оставяли месото на грабливите птици и на дивите зверове и отнасяли диамантите със себе си. И никой не можел да се сдобие с диаманти по друг начин освен чрез тази хитрост.

И така, щом видях онова заклано животно, аз веднага си спомних за тази приказка, приближих се бързо до него, нагребих доста от камъните и напълних с тях пазвата си и ги натиках между дрехите си, и пак гребях и пълнех с тях джобовите си, пояса си, тюрбана си и ги пъхах във всички дупли на дрехите си и докато вършех това, наблизко падна второ грамадно парче месо. Завързах се здраво за него с тюрбана си, легнах по гръб и положих парчето месо върху тялото си, като се държах здраво за него, а то остана да лежи малко по-високо от земята. В това време вече долетя и първият орел, сграби месото с острите си нокти и се понесе във въздуха, а аз висях под него здраво вкопчан. Отлетяхме така чак до върха на планината: там птицата се спусна и вече се канеше да забие клюна си в своята плячка. В този миг обаче зад орела се разнесе страшен шум, викове и блъскане на дървета, които

търговците удряха о скалите. Орелът се изплаши и в страха си полетя нагоре, а аз се отвързах от парчето месо; и докато стоях с нагизнали в кръв дрехи до мъртвото животно, изведнъж дотича търговецът, който бе крещял и викал по птицата. Като ме видя, той не ми каза нито дума, обзет от ужас и голям страх. Все пак пристъпи към месото, обърна го на другата страна и като не намери нито един камък, изкрещя:

— О, какво разочарование! Няма никаква власт и никаква сила освен аллах! Ние търсим защита единствено у аллаха от преследвания с камъни сатана!

От мъка той започна да пляска с ръце и извика:

— О, какъв ужас! Какво означава това?

Тогава аз пристъпих към него, а той ме попита:

— Кой си ти? Какво те води по тези места?

Отвърнах му:

— Не се плаши! Не се страхувай! Аз съм човешко същество. Добър човек съм. Търговец. Случи ми се обаче да преживея много неща и всевъзможни странни и чудни приключения и това, което ми се случи на тази планина и в долината долу, е не по-малко необикновено. Не се плаши от мен! Аз искам да ти създам радост; нося цял куп диаманти. И ще ти дам от тях толкова, колкото са ти необходими. Всеки камък от тези, които нося, е по-хубав от онези, с които ти можеш да се сдобиеш. Затова не се страхувай и не се плаши!

Тогава човекът ми поблагодари, помоли аллах да бъде милостив към мене и двамата подехме разговор. И когато търговците чуха как аз разговарям с техния другар, и те дойдоха при нас. А през това време всеки от тях вече беше хвърлил по едно голямо парче месо долу в долината. Наобиколиха ни и ме поздравиха с моето спасение. И като тръгнах заедно с тях, аз им разказах цялата си история, всичко, което бях изтърпял по време на своето пътуване, и как най-после бях стигнал до тази долина. После дадох на собственика на парчето месо, за което се бях завързал, голям куп от камъните, които бях донесъл със себе си. Той много се зарадва, благослови ме и ми благодари. Търговците обаче казаха:

— Аллах ни е свидетел, на теб ти е бил отреден нов живот.

Досега никой преди тебе не е стигал до онова място и не е могъл да излезе жив оттам; слава на аллаха за твоето спасение!

Прекарахме нощта на едно хубаво и сигурно място; защото аз останах с тях, щастлив, че се бях измъкнал невредим от долината на змиите и че отново се намирах в обитаема земя. Когато настъпи денят, ние тръгнахме на път, покатерихме се през голямата планина и погледнахме към долината, гъмжаща от безброй змии. Продължихме пътя си, докато стигнахме до една градина на голям хубав остров. Там имаше камфорови дървета, всяко от които бе толкова голямо, че под сянката му можеха да се подслонят сто души. Когато някой иска да добие камфор от него, той пробива с дълга пръчка дупка горе в ствола на дървото и събира онова, което изтича от дупката; течният камфор — това е сокът на дървото — се стича оттам и после се втвърдява. След това стволът на дървото изсъхва и се използва за горене. На същия остров живее и един див звяр, наричан ал-каркадан или носорог. Той пасе там, както из нашите земи пасат крави и биволи, ала тялото му е по-грамадно, отколкото на камила, и той се храни с трева и с листа от дърветата. Необикновен звяр, защото наред главата му е израснал дебел рог, дълъг сигурно десет лакътя, върху който има изображение на човек. На този остров има също и една своеобразна порода говеда. Моряци, пътешественици и странници, които пътуват през гори и долини, са ни разказвали, че този носорог, както го наричат тук, можел да вдигне слон на рога си, а после продължавал да пасе на острова и по брега, без да се интересува от него, но слонът все пак умирал, забоден така на рога му, и сланината му, която започвала да се топи от слънчевата жегата, се стичала по главата на носорога и навлизала в очите му, та го заслепявала, и той трябвало да легне на брега. Тогава долитала птицата рух, грабвала го със силните си нокти и го отнасяла на своите малки; пъхала и двата звяра — носорога и забодения за рога му слон — в човките на малките си. Освен това аз видях на онзи остров всевъзможни бикове, каквито не съществуват по нашите земи. И тъй като взех много диаманти от долината, които бях скрил в дрехите си, размених няколко от тях при местните хора за стоки и изделия от тяхната земя, които те ми надонесоха; други хора пък ми дадоха за диамантите жълтици и сребърни пари. Така аз потеглих на път с търговците, наблюдавах страните и хората и сътвореното от аллаха от долина на долина, от град на град, а междувременно ние търгувахме и стигнахме така до град Басра. Там останахме няколко дни, а после аз продължих към Багдад.

И така, като пристигнах от далечното си пътешествие отново в град Багдад, селението на мира, аз отидох в моя квартал и влязох в дома си, натоварен богато с диаманти, пари, стоки и скъпоценности, с които можех да се гордея. Скоро се събраха около мен всички мои близки и приятели и аз раздадох всякакви подаръци и дарове на всички роднини и познати. После отново започнах да се храня и да пия богато, да се обличам хубаво и да дружа с приятелите си. Забравих всичко, което ми беше минало през главата, и заживях весело и безгрижно, а сърцето ми се разведряваше с шегите и музиката. И всеки, който беше чул за завръщането ми, дойде и ме разпитваше как съм прекарал пътешествието и как изглеждат непознатите страни. Така аз можех да им разказвам много за всичко, което бях преживял и препатил, а хората се чудеха на опасните ми приключения и ме поздравяваха за щастливото завръщане.

Това е краят на разказа ми за онова, което ми се случи и което преживях по време на второто си пътешествие, а утре, ако аллах всевишният го пожелае, ще ви разкажа как мина третото ми странствуване.

Когато Синдбад Мореплавателя приключил своя разказ, всички изразили голямата си изненада; после вечеряли заедно. След вечерята стопанинът на дома наредил да дадат на Синдбад от сушата сто мискал злато; той взел парите и си отишъл, чудейки се на онова, което бил преживял Синдбад Мореплавателя, и когато се върнал у дома си, пак му благодарил и прочел молитва за негово здраве. А щом настанало утрото и заляло света със своя блясък и светлина, Синдбад от сушата прочел утринната си молитва и се запътил към дома на Синдбад Мореплавателя, както той му бил заръчал. Като влязъл в къщата и пожелал „добро утро“ на стопанина, той го поздравил с „добре дошъл“ и поседнал край него, докато дойдат и другите му приятели. И когато хапнали и пийнали и били весели и доволни, и с добро настроение, Синдбад Мореплавателя подел разказа си за:

ТРЕТОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ НА СИНДБАД МОРЕПЛАВАТЕЛЯ

Изслушайте, братя мои, и чуйте онова, което сега ще ви разкажа; то е още по-странно от онова, което ви разказах преди. Но аллах е всезнаещ и най-добре знае какво решение трябва да вземе!

Както ви разказах вече, аз се върнах от второто си пътешествие весел и сияещ от щастие; защото се радвах не само на щастливото си завръщане, а бях напечелил и много пари и богатства, както също така ви разказах вчера. Аллах отново ми беше възстановил всичко, което бях загубил. Така останах и заживях в града Багдад сред щастие и блаженство, сред радости и веселие. И ето че пак закопнях да потегля на път и да погледам широкия свят; закопнях да тръгна отново да търгувам, да печеля пари и да трупам печалби. Да, душата на човека го тласка към злото, както казва Коранът. Щом реших непоколебимо, аз накупих много стоки, подходящи за пътешествие по море, наредих да ги навържат на бали и заминах с целия си багаж най-напред от Багдад за Басра. Там слязох на пристанището и си избрах един голям кораб, с който щяха да пътуват много търговци и пътници, все добри, трудолюбиви и работни мъже, вярващи, любезни и сериозни хора. Качих се при тях на палубата и ние отпътувахме с този кораб; вярвахме в благословията на аллах всевишния и се надявахме на неговата помощ и че той ще благоволи да ни води и вече се надявахме и радвахме на едно благополучно и щастливо пътешествие. Понесохме се така от море на море, от остров на остров, от град на град. Навред, където пристигахме, ние се оглеждахме и започвахме да търгуваме винаги весели и радостни. Накрай обаче, когато плавахме един ден сред кипящите вълни на разярено море, капитанът, който седеше на борда на кораба и наблюдаваше морето, неочаквано започна да се бие по лицето; той бързо даде заповед да смъкнат платната и да хвърлят котвите, като си скубеше брадата и си късаше дрехите и викаше силно. Ние възкликнахме:

— Какво се е случило, капитане?

А той отвърна:

— О, пътници, нека аллах е милостив към вас! Вятърът властвува над нас и в открито море ни отклони от пътя ни и съдбата ни отведе за наше нещастие към планината на косматите; това са същества, подобни на маймуни, и досега никой, който е попадал сред тях, не се е измъквал жив. Сърцето ми предугажда, че всички ни очаква смърт.

И едва капитанът изрече тези думи, маймуните надойдоха и заобиколиха кораба от всички страни; страшна тълпа от тях за миг връхлетя като ято скакалци на палубата, а другите гъмжаха на сушата. Беше ни страх, че ако убием, ударим или прогоним някоя, те ще почнат да ни хапят, тъй като бяха извънредно много, а множеството побеждава смелостта. Така ние стояхме, без да предприемем нещо, макар че бяхме много загрижени, че те ще разграбят имуществото ни. Това бяха най-грозните същества, които може да се срещнат; целите бяха обрасли с косми като черен филц, видът им беше страшен и никой не разбираше нито дума от онова, което говореха. Инак тия зверове с жълти очи, черни лица и дребен ръст — никое от тях не беше по-високо от четири педи — се страхуваха от хората. Сега те се покатериха по въжето на котвата, разкъсаха го със зъби, а също така и всички други въжета на кораба; вятърът понесе кораба и го довя до техния скалист бряг. Когато спряхме на брега, те награбиха всички търговци и пътници и ги смъкнаха на острова. После вдигнаха кораба с всичко, което се намираше на него, и отидоха нанякъде, а нас ни оставиха на острова. Корабът изчезна от очите ни и ние нямахме представа накъде отидоха те с него. И като останахме сами на острова, ние започнахме да се храним от растящите там плодове, ягоди и зеленчуци и да пием от поточетата му, един ден обаче забелязахме посред острова нещо, което приличаше на обитавана къща. Забързахме натам и видяхме една крепост със стърчащи колони и високи стени; крепостта имаше двукрила порта от абаносово дърво, която беше отворена. Влязохме вътре и се намерихме в просторен двор, който приличаше на голям и обширен площад; наоколо имаше много високи врати, а на горния край, срещу входа, имаше широка висока пейка. Освен това кухненски съдове висяха над огнища и около тях разхвърляни много кости, ала ние не съзряхме никакъв човек. Всичко това много ни учуди. И все пак поседнахме за малко в двора на

крепостта, а после сме се унесли в сън и сме спали от сутринта до залез слънце. Тогава земята под нас неочаквано се разтърси и ние чухме някакво бучене във въздуха. В същия миг от назъбената стена на крепостта към нас се спусна някакво огромно същество, което приличаше на човек, но беше черно и много едро, високо колкото голяма палма; очите му горяха като огнища, зъбите му приличаха на бивни на дива свиня, устата му зееше грамадна като отвор на кладенец, устните му бяха като камилски и увиснали над гърдите, а ушите му бяха същински големи капаци, клепнали чак до раменете, а ноктите на ръцете му приличаха на кривите нокти на лъвски лапи. Като видяхме чудовището, ние изгубихме и ума, и дума от голяма уплаха и замръзнахме като умрели, вцепенили се от неописуем ужас и страх. А великанът, щом стъпи на земята, поседна за малко на пейката. После стана, приближи се към нас и сграби тъкмо мен от всички мои другари, търговците; вдигна ме на дланта си и започна да ме опипва и да ме обръща на всички страни, а аз изглеждах в неговата ръка като малка хапка; после продължи да ме опипва, както месарят опипва овцата, която иска да заколи. Ала скоро видях, че доста съм отслабнал и измършавял от многото тревоги и напрежение по време на пътуването, та бях останал кожа и кости, затова ме пусна на земята и хвана друг от моите другари. Започна да оглежда и върти на всички страни и да опипва и него, както направи с мен; после пусна и него на земята. Така той опипа и огледа всички ни един след друг, докато стигна до капитана на кораба, с който бяхме пристигнали. Капитанът беше пълен, тлъст и широкоплещест човек, много силен; щом го сграби, както месарят сграбчва животното за клане, той го хвърли на земята, стъпи с крак на врата му и го пречупи. После взе един голям шиш и го прободде по продължение на гръбнака, докато шишът излезе през черепа му. След това запали огромен огън, сложи над него шиша, на който бе забол капитана, и започна да го върти над въглените, докато месото се опече; сетне го смъкна от огъня и го постави пред себе си. Накъса го на парчета, както се разкъсва кокошка, като късаше месото му с острите си нокти, и започна да го яде. Яде, докато изяде всичкото му месо. Най-после оглозга костите, така че от капитана нищо не остана; грабна кокалите и ги хвърли от другата страна на стената на крепостта. После пак поседна малко на пейката, ала скоро се излегна върху нея и заспа; при това така захърка и задиша тежко, като овен или

дори като бивол, когато го колят. Спа до сутринта, без да се събужда; после стана и отиде нанякъде. Когато се уверихме, че го няма наблизо, ние започнахме да разговаряме помежду си и да се вайкаме за съдбата си, казахме си:

— О, да бяхме потънали в морето или да ни бяха изяли маймуните! Това щеше да бъде по-добре, отколкото да ни изпекат тука на огъня! Аллах ни е свидетел, това е ужасна смърт! Но ще се случи онова, което е воля на аллаха, защото няма друга власт и няма друга сила освен аллах всевишния и всемогъщия! Ние ще загинем тук жалки и нещастни, без никой да узнае за нас. Няма да можем да се измъкнем вече оттук.

След това излязохме из острова, за да намерим някое местенце, където да можем да се скрием или да потърсим някакъв начин да избягаме. Сега вече ни се струваше, че е по-лесно да умрем, отколкото да ни сложат да ни пекат над огнището. Но не успяхме да намерим никакво скривалище и тъй като вече се свечеряваше, се върнахме обратно в крепостта, треперещи от страх. И седнахме малко да си починем. Изведнъж земята под краката ни наново се разтрепера и ето че черният великан се зададе, пристъпи към нас и започна да ни обръща един по един и да ни опипва както първия път, докато един от нас му хареса; грабна го и направи с него същото, което бе извършил предишния ден с капитана. Опече го, изяде го и заспа на пейката. Спа цялата нощ, като хъркаше подобно на звяр, когато го колят. Когато настъпи утрото, той отново стана и отиде нанякъде, а нас ни остави сами. Тогава ние се скупчихме и започнахме да се съветваме, говорейки:

— Аллах ни е свидетел, ако се хвърлим в морето и се разделим с живота си, удавяйки се, ще бъде по-добре, отколкото да умрем тука над огъня. Това е най-ужасната смърт!

Тогава един от нас каза:

— Чуйте моите думи! Трябва да измислим някаква хитрост да убием великана, за да се освободим от страха пред него и да осигурим спокойствие на мюсюлманите пред ужаса от неговото насилие и жестокост!

Тогава заговорих аз:

— Чуйте, братя мои! Ако ще трябва да го убием, то би трябвало най-напред да отнесем оттук няколко от тези дъски и малко от дървата

за горене край брега на морето и да си направим там лодка; чак след това ще го убием с хитрост. Тогава ще можем или да отплуваме с лодката накъдето ни отведе аллах, или да останем там, докато мине някой кораб и ни вземе на борда си. Във всеки случай, ако не успеем да го убием, поне ще можем да се натоварим на лодката и да отплуваме по морето и дори и да потънем, няма да се страхуваме, че той ще ни заколи и ще ни изпече на огъня. Усмихне ли ни се съдбата, ще се спасим, удавим ли се, ще умрем като мъченици.

Всички отвърнаха:

— Аллах ни е свидетел, твоят план е правилен.

Така всички бяхме единни и бързо се заехме за работа, изнесохме дъските от крепостта и си направихме лодка; завързахме лодката за брега, скрихме вътре малко храна за из път и се върнахме в крепостта. Едва се свечери, ето че земята отново потрепера и черният великан влезе при нас като зло куче. Той отново заразглежда и заопипва всички ни един подир друг и си избра един от нас; направи с него както с предишните двама. След като го изяде, той заспа на пейката и захърка като гръмотевица. Тогава се надигнахме тихо, взехме два железни шиша от ония, които стояха на двора, и ги подържахме над горещия огън, докато се зачервиха като въглени. После ги хванахме здраво и пристъпихме с тях към черния великан, който спеше и хъркаше, насочихме ги към очите му и ги забихме с цялата си сила и тежест. Така, докато спеше, ослепихме и двете му очи; той нададе страшен вик, та сърцата ни бързо се разбиха. После скочи с все сила от пейката и започна да ни търси. А ние се разбягахме на всички страни, защото макар и да беше сляп и да не виждаше вече нищо, все пак много се страхувахме от него и за миг отново видяхме смъртта в очите и се отчаяхме, че няма да можем да се спасим. Той стигна опипом до портата и излезе навън, като ревеше с цяло гърло, а ние все още се олюлявахме от смъртен страх и земята трепереше от неговия рев. Щом той излезе от крепостта, ние се измъкнахме подир него: навън той се затича насам и натам, за да ни търси. Скоро обаче се върна заедно с една великанка^[1], която беше още по-грамадна и по-грозна от него. А ние, щом го видяхме и заедно с него страхотното чудовище, отново ни обзе ужасен страх. А двата звяра ни забелязаха и побягнаха към нас. Тогава ние бързо отвързахме лодката, която сами си бяхме направили, качихме се в нея и я оттласнахме от брега навътре в морето.

Великаните обаче бяха грабнали по една огромна скала в ръце и сега и двамата запокитиха скалите по лодката, така че повечето от нас намериха смъртта си от този удар. Само трима останахме живи, аз и двамина други. А лодката ни отнесе на един остров. Там обикаляхме, докато денят превали, и когато мракът се спусна над нас, легнахме отчаяни да преспим. След малко обаче нещо ни събуди и ние видяхме една огромна змия — много дълга и с грамадно тяло. Тя се беше навила в кръг около нас и бързо се стрелна върху един от тримата ни и го нагълта до раменете; скоро погълна и останалата част от него; а ние чухме как костите му изпукаха в тялото ѝ; после тя пропълзя нататък. Всичко това ни изпълни с изненада и ужас и ние се натъжихме за нашия другар и се изплашихме за живота си; казахме си:

— Аллах ни е свидетел, това е още по-страшно! Всяка нова смърт е още по-ужасна от предишната. Ние вече се радвахме, задето сме се освободили от черния великан, а ето че радостта ни не е била пълна. Няма власт и сила освен аллах! Той ни е свидетел, ние успяхме да се измъкнем от лапите на черното чудовище и да не се удавим; как обаче да се спасим от тази чудовищна змия?

После станахме и обиколихме острова, хапнахме от растящите тук плодове и пихме вода от поточетата. Така до вечерта; после си избрахме едно голямо високо дърво, покатерихме се по него и легнахме на най-високия клон. И щом припадна нощта и настана мрак, змията отново припълзя, огледа се надясно и наляво и после се шмугна към дървото, в чиято корона ние се бяхме скрили. Тя се промъкна до моя другар, налапа го до раменете, после се уви около него горе на дървото и аз чух как костите му се изпочупиха под нейното тяло; сетне го нагълта целия и аз гледах. След това тя се смъкна от дървото и се отдалечи. А аз останах цялата нощ на дървото и когато настъпи денят и блесна утринната светлина, слязох на земята, примрял от страх и ужас. Искях да се хвърля в морето, за да си отдъхна от всички земни мъки, ала животът все още ми беше мил, да, животът винаги ни е скъп! Тогава завързах една широка дъска напърно под краката си, друга завързах от лявата си страна, а трета — от дясната, четвърта на корема си, а друга дълга и широка пряко над главата си, подобно на онази, която бях завързал под краката си. Така лежах в това скеле, което ме обгръщаше от всички страни; бях се увързал здраво в него и после се проснах на земята. Останах така в дървеното скеле като в затворен от

всички страни сандък. Когато се свечери, змията се примъкна както обикновено, забеляза ме и дойде до мен. Ала не можа да ме нагълта, тъй като аз бях се оградил от всички страни с дъските. Тя пълзеше непрекъснато наоколо ми, без да се приближава до мен, а аз я гледах и едва не умрях от ужас и страх. После змията се отдалечи от мен, но се върна отново и прави така на няколко пъти и всеки път, когато скачаше към мен, за да ме нагълта, дъските, които аз бях завързал за себе си от всички страни, ѝ препречваха пътя. От залез слънце до разсъмване тя правеше все нови и нови опити, ала когато се развидели и се показа слънцето, змията най-после си тръгна по пътя, разярена и сърдита до немай-къде. Тогава аз подадох ръка навън и се освободих от дървения си кафез. В същото време имах чувството, сякаш вече се числя към мъртвите, защото онова, което бях преживял с огромната змия, не можеше за ми излезе от главата. Изправих се и стигнах до края на острова; и като погледнах оттам към морето видях далеч сред водите кораб. Откърших от едно дърво един голям клон и замахвах с него на моряците, като същевременно виках с все сили. Като ме видели, те си казали:

— Да вървим да видим какво е това, може да е някой човек.

Тогава поели към мене и когато се приближили, чули виковете ми. Веднага се приближиха още повече, взеха ме на кораба и ме разпитаха какво ми се е случило. Разказах им всичко, което бях преживял, от начало до край, всички големи опасности, които бях преодолял. А те много се изненадаха; после ми дадоха от своите дрехи, за да прикрия голотата си, донесоха ми малко храна, за да се заситя, и ми дадоха да пия студена прясна вода. В сърцето ми се вля сила и душата ми се разведри; после усетих как в мен се разля голямо спокойствие, след като аллах всевишният ме бе изтръгнал отново от лапите на смъртта. И аз възхвалих всевишния за безкрайната му доброта и му благодарих. След като вече напълно се бях отчаял, сега аз отново се окуражих, така че всичко, което бях преживял, ми се стори като сън. И тъй като по милостта на аллах всемогъщия имахме попътен вятър, продължихме да плуваме бързо, докато стигнахме до един остров, който се нарича ес-Салахита^[2]; там капитанът хвърли котва. А всички търговци и пътници слязоха на сушата, за да вършат своята търговия. Тогава капитанът ми рече:

— Чуй какво ще ти кажа! Ти си беден чужденец и ни разказа колко много ужаси си преживял. За това аз искам да направя нещо за теб, което да ти помогне да се върнеш в своята страна, за да ме благославяш навеки.

— С удоволствие — отговорих аз, — в молитвата си ще те споменавам винаги.

И той продължи:

— Тогава чуй! Веднъж с нас пътуваше един пътник, когото ние изгубихме и за когото не знаем вече жив ли е, или умрял, защото никога повече не чухме нищо за него. Затова аз ще ти дам неговите стоки, за да се заемеш с тях и да ги продадеш тук на този остров. Една част от печалбата ще ти дадем на тебе като възнаграждение за труда ти и за добрата работа, която ще свършиш; другото ще запазим, докато се върнем отново в Багдад. Там ще се осведомим за неговите близки и ще им върнем непроданите стоки и останалото от печалбата. Кажи, искаш ли да поемеш стоката и да продадеш каквото можеш на този остров, както правят търговците?

— Слушам и се подчинявам, повелителю мой — отвърнах аз, — ти си извънредно много добър към мене! — И аз го благослових и му благодарих.

Тогава той заповяда на носачите и на моряците да свалят онези стоки на острова и да ми ги предадат. Писарят на кораба обаче попита:

— Капитане, какви са тези бали, които моряците и носачите изнасят на сушата? На името на кой търговец да ги запиша?

Капитанът отговори:

— Запиши ги на името на Синдбад Мореплавателя, който рано пътуваше заедно с нас и после загина на острова и ние не чухме нищо повече за него! Ние искаме този непознат човек да ги продаде и да ни донесе печалбата; тогава ще дадем на него една част от нея като възнаграждение за старанието му при продажбата, а каквото остане, ще го запазим, докато се върнем в Багдад. Намерим ли отново собственика, ще предадем всичко на него; в противен случай ще го оставим на близките му.

Писарят отвърна:

— Думите ти не са лоши, а и съветът ти е разумен!

А аз, като чух, че капитанът каза да запишат балите на мое име, си каза:

„В името на аллаха, та нали аз съм Синдбад Мореплавателя; и тъкмо аз съм този, който тогава падна заедно с другите край острова във водата“.

Но се въоръжих с търпение, докато всички търговци слязоха на сушата и се насъбраха да си приказват и да разговарят по работата си. Тогава се приближих към капитана и го попитах:

— Повелителю мой, знаеш ли кой беше онзи човек, чиито стоки ти ми предаде да продавам сега?

Той отвърна:

— Не знам нищо по-точно за него. Знам само, че е от град Багдад и че се нарича Синдбад Мореплавателя. Бяхме хвърлили котва край един остров, тогава потънаха много хора и той беше един от тях. До ден-дневен нищо не сме чули за него.

В същия миг аз нададох силен вик и казах:

— Капитане, нека аллах те закриля! Знай, че аз съм Синдбад Мореплавателя. Аз не се удавих. Не, когато ти тогава хвърли котва край острова и търговците и пътниците слязоха на сушата, аз също слязох заедно с неколцина от тях. Освен това имах малко храна в себе си, за да похапна на острова; и като седнах там, за да си почина, ме налегна дрямка и съм заспал много дълбоко. Когато се събудих отново, не видях вече никакъв кораб и никакви хора. Тази стока е моя, цялото имущество е мое! А всички търговци, които търгуват с диамантени камъни, ме видяха, когато бях на Диамантената планина, и могат да докажат, че аз съм Синдбад Мореплавателя, а също и че им бях разказал всичките си преживелици; разправих им как вие ме бяхте изоставили заспал на острова и как после, когато се събудих, не намерих никого край себе си.

Щом чуха какво говоря, търговците и пътниците се скупчиха около мен; някои ми повярваха, други обаче ме взеха за лъжец. И докато разговаряхме така, изведнъж скочи един от търговците, който беше чул, че назовах Диамантената долина, пристъпи към мен и каза на заобиколилите ме:

— Чуйте какво ще ви кажа, о, хора, когато преди ви разказвах за необичайните си приключения по време на моите пътешествия и ви казах, че след като хвърлихме заклани животните в Диамантената долина, и аз бях сторил същото, тогава излезе, че за моето животно се

бе завързал един човек, а вие не искахте да ми повярвате и заявихте, че съм лъжец.

— Точно така — отвърнаха те, — ти ни разказа за този случай, но ние не можахме да го приемем за истина.

А търговецът продължи:

— Това е човекът, който се беше завързал тогава за животното, което аз хвърлих в долината. Той ми даде много скъпи диаманти, каквито никъде другаде не се намират; даде ми дори много повече, отколкото бих събрал с убитото животно. Аз потеглих заедно с него на път, докато стигнахме до град Басра. Оттам той си отиде в своя град, след което се сбогувахме, а ние се върнахме обратно в нашата страна. Ето това е същият този човек, той и тогава ни беше казал, че се нарича Синдбад Мореплавателя и ни разказа, че неговият кораб го изоставил, докато той бил на острова. Сега знаете, че този човек дойде тук, сякаш за да повярвате на историята, която аз ви бях разказал. Всички тези стоки тук са негова собственост. Той и на нас ни беше разказал същото, когато бяхме заедно. Сега излиза наяве, че е говорил истината.

Като чу тези думи от устата на търговеца, капитанът тръгна към мен, пристъпи съвсем близо и ме загледа втренчено; най-последно ме попита:

— С какъв знак са обозначени твоите стоки?

Аз му отвърнах:

— Знай, знакът на моите стоки е такъв и такъв.

И в същото време му припомних нещо, което се бе случило между нас двамата, когато потеглих по море заедно с него от Басра. Тогава той ми повярва, че аз съм Синдбад Мореплавателя, хвърли се на врата ми, поздрави ме за моето спасение и каза:

— Аллах ми е свидетел, мили господине, твоята история наистина е чудна; ти си преживял много странни неща. Хвала на аллаха, който отново те събра с мен и ти върна обратно богатството и стоките ти.

Така аз отново се сдобих със своите стоки по най-щастлив начин и действително имах голяма печалба от това пътешествие. Това много ме зарадва и аз сам се поздравих, задето бях успял да се спася и задето отново ми бяха върнали имуществото. Ние търгувахме на островите и най-последно стигнахме до страната Синд; там също продадохме и купихме нови стоки. В онова море обаче аз видях толкова странни

неща, че те не могат нито да се преброят, нито да се изредят. Между другото там видях една риба, която прилича на крава, други риби, които изглеждат като магарета. Видях също птица, която излезе от една морска мида и която снася яйцата си върху водата и ги мъти там и никога не излита от морето на сушата. Най-после след всички пътешествия с божия помощ насочихме кораба към родината; ветровете бяха благоприятни и пристигнахме в Басра. Там останах няколко дни, после потеглих към Багдад, отидох в моя квартал, влязох в дома си, поздравих близките, приятелите и другарите си. И бях щастлив, че се завърнах благополучно и че отново можах да видя страната и народа си, града и къщите си. Раздадох на всички дарове и подаръци, облякох вдовиците и сираците и насъбрах около себе си своите приятели и познати. И заживях сред ядене и пиене, сред игри и песни. Хранех се добре, пиех добре и бях винаги сред приятна приятелска дружина, така че скоро отново забравих всички ужаси и опасности, които бях преживял, освен това бях спечелил по време на пътуването си несметни богатства. Ето това са най-чудните неща, които преживях по време на третото си пътешествие, и ако е такава волята на аллах всевишния, елате утре заран пак при мен, за да ви разкажа четвъртото си пътешествие, което е още по-чудно от предишните.

После Синдбад Мореплавателя наредил както обикновено да дадат на Синдбад от сушата сто мискала злато. След това наредил да сложат трапезите и когато всичко било готово, гостите седнали да вечерят. По време на вечерята всички разговаряли, все още възхитени, за чутото и за всичко, за което им разказали. След като се нахранили, всички се разотишли; Синдбад Носача също си тръгнал към дома, след като прибрал златото и продължил да се чуди на онова, което бил чул от Синдбад Мореплавателя, и прекарал нощта в своя дом. А когато се развиделило и слънцето огряло света с ярките си лъчи, той станал, прочел утринната си молитва и отишъл при Синдбад Мореплавателя. Щом влязъл и го поздравил, стопанинът го посрещнал радостен и любезен, поканил го да седне до него, докато дошли и останалите гости. Донесли закуски и след като се нахранили и пили и всички били в най-добро настроение, Синдбад Мореплавателя подел своя разказ за:

[1] Според друго предание той се върнал с два великана. ↑

[2] Салахит се споменава от арабските географи като един от Зундските острови край Ява. ↑

ЧЕТВЪРТТО ПЪТЕШЕСТВИЕ НА СИНДБАД МОРЕПЛАВАТЕЛЯ

Знайте, о, братя мои, че когато се върнах в град Багдад, аз останах сред своите близки и сред приятелите и другарите си и живях сред радост и блаженство и удобства и забравих какво бях преживял, защото сега ми беше добре. Отдадох се напълно на радостите, на игрите и песните с дружината на моите приятели и другари и водех най-хубавия живот, който човек може да си представи. Но въпреки това душата ми отново ме изкуси за лошо и ми пошушна да тръгна по широкия свят и аз отново закопнях да отида сред непознатите народи да търгувам и да печеля. И тъй като решението ми беше твърдо, накупих скъпоценни стоки, подходящи за пътуване по море, наредих да ги направят на бали, като взех този път повече стоки от обикновено. После поех от Багдад към Басра, натоварих стоките на един кораб и се срещнах там с хора, които се числяха към първенците на града. Поехме и с благословията на аллах всевишния нашият кораб се понесе по кипящите вълни на бушуващото море. Но тъй като имахме попътни ветрове, плавахме дълго денем и нощем от остров на остров и от море на море, докато неочаквано един ден задуха неблагоприятен вятър. Тогава капитанът заповяда да пуснат котва и спря кораба в открито море от страх, че може да потънем в глъбините. И докато угрижени молехме коленопреклонно аллах всевишния да ни спаси, неочаквано върху нас врълхлетя страшен ураган, разкъса платната на парчета и помете във водата хората заедно със стоките, с имуществото и вещите, които притежаваха. И аз потънах заедно с всички, ала заплувах по водата и се носих така половин ден и когато мислех вече, че съм загубен, аллах всевишният ми изпрати една дъска от разбития кораб; аз се покачих върху нея, а същото сториха и неколцина търговци. И ние заедно се понесохме върху дъската, като движехме краката си във водата като весла, а вятърът и вълните бяха благоприятни за нас. Прекарахме цял ден и цяла нощ така; на другия ден рано сутринта обаче срещу нас излезе буря, морето се развихри, надигнаха се

огромни вълни и вятър и вълните ни изхвърлиха на един остров. Ние бяхме полумъртви от тревоги и напрежение, от студ и глад, от ужас и жажда. Въпреки това тръгнахме по острова и намерихме всевъзможни растения, от които ядохме, за да продължим живота си и да наберем сили. Нощта прекарахме на брега на острова. А когато разсъмна и светът се озари от светлина и блясък, ние станяхме и тръгнахме да обходим острова по всички посоки. Тогава неочаквано в далечината пред нас блесна някакво здание. Насочихме се към тази далечна постройка и спряхме едва когато стигнахме вратата ѝ. Ала щом застанахме там, отвътре излязоха и се нахвърлиха върху нас цяла тълпа голи мъже. Те не ни казаха нито дума, а ни сграбиха и ни отвякоха пред своя цар. Той ни даде знак да седнем и когато ние седнахме, ни донесоха някакво ястие, което ние не познавахме и каквото дотогава не бяхме виждали. Сърцето ми ме предупреди и аз не хапнах нищо, макар че другарите ми ядоха. Това, че аз се въздържах да не ям, се случи по волята и благоволението на аллах всевишния и тази е именно причината, че и днес още съм жив. Защото, щом другарите ми хапнаха от онова ястие, умът им ги напусна и те започнаха да гълтат като умопобъркани и изведнъж целият им вид се промени. Тогава диваците им донесоха кокосово масло, дадоха им да пият и ги натъркаха с него. Едва пили от маслото, другарите ми извърнаха очи и отново започнаха да гълтат лакомо от онова ястие, съвсем различно от начина, по който се бяха хранили преди. Това ме накара да се загрижа много за състоянието им и аз много се натъжих за тях. Същевременно бях неспокоен, защото много се страхувах от голите мъже за собствения си живот. Взрях се по-отблизо в тези хора; те бяха маги, а царят на града им беше гул. Всеки, който идваше в техния град или когото виждаха или срещаха в долината или по пътищата, те отвеждаха при своя цар, даваха му да яде от онова ястие и го натриваха със същото масло; от това стомахът на човека се разширяваше, така че той можеше да поглъща много храна, разумът му се замъгляваше, мислите му съвсем се объркваха и той ставаше слабоумен глупак. Тогава те му даваха още повече да яде от това ястие и да пие от онова масло, докато ставаше тлъст и дебел, и го заколваха и приготвяваха от него ястие на своя цар, а хората на царя ядяха човешко месо, без да го пекат или варят. Като научих това за тях, обзе ме голям ужас за собствения ми живот, а и за приятелите ми; те вече никак не разбираха какво ще стане с тях,

тѣй като мозъците им съвсем се бяха замъглили, и така ги предадоха на един момък, който ги водеше всеки ден на острова на паша, както се пасе добитък. А аз бях станал от страх и глад съвсем сух и слаб и бях останал само кожа и кости. Когато диваците ме видяха в това състояние, те ме оставиха на мира и накрая съвсем ме забравиха: никой от тях и не помисляше вече за мен, никой не си спомняше за моето съществуване, така че един ден аз успях да се измъкна чрез хитрост оттам. Изтичах нататък по острова, надалеч от това място на ужасите. Тогава забелязах един овчар, който седеше на висока скала наскрѣд морето; като се възрях по-добре, познах в негово лице момъка, комуто бяха предали моите приятели да ги пасе, а наоколо му имаше още мнозина други, които бе сполетяла същата съдба. Като ме видя, момъкът разбра, че аз все още съм запазил разума си и не съм се умопобъркал като другарите си, затова той ми направи отдалече знак, който трябваше да каже:

„Обърни се, а след това тръгни надясно, там ще стигнеш до един широк път!“

Аз се обърнах назад, както той ме беше посъветвал, намерих пътя отдясно и продължих по него. Вървях така доста дълго време, ту тичах от страх, ту вървях бавно, за да си поотпочина, и продължих така, докато човекът, който ми бе посочил пътя, съвсем се изгуби от погледа ми: нито аз го виждах вече, нито той можеше да ме забележи. Тогава слънцето залезе пред мен и над земята се спусна мрак; седнах да си отпочина; много ми се искаше да поспя, ала през тази нощ не ми идваше сън от страх, глад и преумора. Когато мина полунощ, станах и продължих пътя си по острова, докато се развидели. И когато зората обля света с ярката си светлина и слънцето обгърна със своите лъчи планини и долини, понеже бях много огладнял и жаждял, започнах да ям от коренищата и тревите, които растяха по острова. Ядох, докато се заситих, и продължих по този начин живота си. После отново поех на път, вървейки все напред по острова; вървях целия ден и цялата нощ и всеки път, когато усетех глад, ядох от коренищата. Това продължи седем дни и седем нощи. А когато настъпи утрото на осмия ден, погледът ми се спря на нещо, което се мержелееше в далечината. Насочих се натам, докато към залез слънце се приближих до него; и докато все още бях на известно разстояние и сърцето ми трепереше от всички страхове, които бях преживял досега, аз се възрях по-добре и

забелязах група хора, които събират зърна черен пипер. Приблжих се към тях, а те, щом ме забелязаха, изтичаха към мен, заобиколиха ме от всички страни и ме попитаха:

— Кой си ти и откъде идваш?

Отвърнах им:

— Знайте, о, хора, че аз съм един беден чужденец! — и им разказах всичко, което бях преживял, и ужасите и опасностите, които ме бяха сполетели.

Тогава те казаха:

— Всичко това е много чудно! Но как успя да се отскубнеш от ръцете на черните и да им избягаш на този остров, след като те са толкова многобройни, тия човекоядци, и никой не може да им убегне и да се спаси от тях?

Тогава им разказах какво съм преживял там, как ония диваци заловиха другарите ми и им дадоха да ядат от онова ястие и как аз не хапнах от него. Те ме поздравиха за моето спасение и отново се учудиха на приключенията ми. После ме помолиха да остана при тях, а като свършиха работата си, те ми донесоха някакво хубаво ястие; хапнах от него, защото бях много гладен.

Като си отпочинах малко, те ме взеха със себе си в една лодка и ме откараха на острова, където живееха. Там веднага ме отведоха при своя цар. Като го поздравих, както е прието, той ми пожела почтително „добре дошъл“ и ме попита кой съм и що съм. Разказах му за себе си и за преживелиците и промеждията си от деня на моето отпътуване от Басра до времето, когато ме доведоха при него. Той изслуша с голямо учудване разказа ми за моите приключения и със същото удивление ме слушаха всички, които присъствуваха в залата. После той ми нареди да седна до него и като сторих това, заповяда да донесат ястия. И като подредиха яденето пред мен, аз започнах да се храня, докато се заситих; после измих ръцете си и отправих към аллах всевишния хвала и благодарност за добротата му. Най-после се отделих от царя, за да поразгледам малко града; тогава видях, че той е добре построен и че е гъсто населен, и че в него има много храни, пазари и стоки, търговци и продавачи. Зарадвах се, задето съм дошъл в този град, и се успокоих; свързах дори приятелство с жителите му и скоро си спечелих тяхната и на царя им висока почест, с каквато се ползуваха първенците на държавата и на града.

Тогава ми направи впечатление, че всички тукашни хора, големи и малки, яздят благородни хубави коне, ала без седла. Учудих се на това и попитах царя:

— Велики господарю, защо не яздиш със седло? Тогава ездачът е много по-спокоен и запазва по-дълго силите си.

Царят ме попита:

— А какво е това „седло“? Ние не сме виждали такова нещо през целия си живот и никога не сме яздили върху такъв предмет.

Аз му отвърнах:

— Ако ми разрешиш да ти направя едно седло, би могъл да пояздиш върху него и да се убедиш в качествата му.

— Направи ми! — отвърна той.

Тогава аз го помолих да заповяда да ми донесат малко дърво. Той веднага даде заповед да ми донесат всичко, което ми е необходимо. А аз повиках един сръчен дърводелец, седнах до него и му показах как се прави седло. После взех вълна, разчесах я и направих от нея мека постелка; накарах да ми донесат кожа и облякох седлото с нея; след като го излъсках, му поставих юзда и ремъци. Накрая накарах да доведат един ковач и му описах как изглеждат стремената; той приготви чифт големи стремена, а аз ги изстъргах да се изгладят и ги калайдисах. После завързах копринени ресни на седлото. Накрая помолих да доведат един от най-хубавите коне на царя, положих му седлото, завързах стремената за него и прехвърлих юздата през устата му; после отведох коня при царя. Видът на животното му хареса много и той ми благодари. Ала когато го яхна, радостта му от седлото нямаше край и той ми направи голям подарък като отплата за положените усилия. А везирът му, като видя какво седло бях направил, ме помоли да направя и на него, така аз приготвих и за него същото седло. После дойдоха големците на царството и сановниците и всички искаха да им направя седла и аз изпълнявах желанията им. Бях научил дърводелеца да прави дървената част на седлата, ковача — да приготвява стремената, и така ние заедно правехме седла със стремена и ги продавахме на големците и на първенците. Спечелихме много пари, всички ме уважаваха и дори ме обикнаха; ползувах се с високо уважение пред царя и пред неговите приближени, пред първенците на града и пред сановниците на царството. И ето един ден седях край

царя радостен и почитан и докато аз седях край него, неочаквано той ми каза:

— Знай, синко, че ти се ползуваш с голямо уважение пред нас и ние те приехме като свой. Ние не искаме да се разделяме с тебе и няма да можем да понесем ти да напуснеш нашия град; затова искам нещо от теб, което ти трябва да изпълниш, без да ми противоречиш.

Отговорих му:

— Какво е това, което искаш от мен, о, царю? Никога не бих се противопоставил на твоето желание, защото ти винаги си бил добър и любезен и благоразположен към мен. Хвала на аллаха, задето ти ме прие за свой слуга.

Тогава той продължи:

— Аз искам да те ожения за една хубава, умна и прелестна жена, която е богата и се харесва на всички, за да станеш по този начин наш жител, а после ще ви оставя да живеете при мен в моя дворец. Не ми противоречи и недей погазва волята ми!

Като чух това от царя, аз замълчах стеснено и не му отговорих, тъй като бях твърде смутен. А той ме попита:

— Защо не ми даваш никакъв отговор, синко?

Тогава аз отвърнах:

— Повелителю мой, ти имаш право да заповядаш, о, най-велики царю на нашето време!

И той начаса повика кадията и свидетелите и веднага ме ожени за една жена от видно семейство и знатен род, която имаше големи богатства и имоти, беше от благородническо потекло, чудно красива и прелестна, собственица на къщи, богатства и имоти.

А царят, като ме ожени за онази благородна жена и нашият брак бе вече сключен, ми даде една голяма и хубава къща, която имаше грамаден двор; той ми подари също и евнуси и слуги и ми определи заплата и доходи. Така аз заживях там сред спокойствие, доволство и радости и забравих всички мъки, тревоги и лишения, които бях понесъл, и си казах:

„Като си тръгна за дома, ще я взема със себе си. Всичко, което е предопределено на човека, ще му се случи, а никой не знае предварително какво го очаква.“

Обичах жена си от все сърце и ние бяхме силно привързани един към друг. Живеехме чуден живот, изпълнен с радост, дълго време,

докато веднъж аллах всевишния прибра жената на моя съсед в своите селения. Съседът ми беше мой приятел и аз отидох при него, за да го утеша малко за загубата на жена му. Заварих го потънал в най-дълбока мъка, и сърцето му, и умът му преливаха от болка. Изказах му своите съболезнования и се помъчих да го успокоя някак си, като казах:

— Не тъжи толкова много за своята съпруга! Аллах всевишния сигурно ще ти даде вместо нея някоя по-добра и ти ще живееш дълго според волята на аллах всевишния.

Ала той избухна в горчив плач и ми каза:

— Приятелю мой, как бих могъл да се ожения за друга, как би могъл аллах да ми изпрати по-добра от нея, след като на мен ми остава да живея още един-единствен ден?

Аз казах:

— Братко мой, бъде благоразумен и не призовавай собствената си смърт! Та ти си жив и здрав!

А той ми отвърна:

— Приятелю мой, кълна се в живота ти, утре ти ще ме загубиш и няма да ме видиш никога повече през живота си.

— Но как е възможно това? — попитах аз, а той ми отвърна:

— Още днес ще погребат моята жена и ще хвърлят и мен в същия гроб, защото такъв е обичаят в нашата страна, когато жената умре първа, да заровят мъжа ѝ жив заедно с нея, а също така, когато умре мъжът, да сложат и жената жива в гроба, за да не може никой от двамата да се радва на живота след съпружеската раздяла.

— Аллах ми е свидетел — възкликнах аз, — това е много лош обичай, никой не може да приеме такъв закон!

И докато ние двамата разговаряхме така помежду си, дойдоха почти всички жители на града и започнаха да изказват съболезнованията си на човека заради смъртта на съпругата му и заради него самия. После те подредиха трупа според обичая им, донесоха една носилка и отнесоха при нея трупа на жената, като взеха и мъжа ѝ със себе си. Отведоха и двамата извън града, докато стигнаха до подножието на една планина край морския бряг. Там се приближиха, вдигнаха един голям камък от скалата, а под камъка се отвори грамадна дупка, която приличаше на отвор на кладенец. Там те хвърлиха жената, защото отдолу имаше огромна пещера. После доведоха мъжа, превързаха го с едно въже около гърдите и го спуснаха

в пещерата заедно с една грамадна стомна прясна вода и седем хляба. Като го спуснаха долу, той се отвърза и те издърпаха въжето нагоре; после покриха отвора на пещерата с големия камък, както си беше порано, и си тръгнаха, като оставиха моя приятел там долу край мъртвата му жена. Тогава аз си казах:

„В името на аллаха, тази смърт е още по-страшна от всички предишни!“

И веднага отидох при царя и му казах:

— Господарю мой, как е възможно във вашата страна да заравят живите заедно с мъртвите?

Той ми отвърна:

— В нашата страна обичаят е такъв — да погребваме жената заедно с мъжа, ако той умре пръв, а също така и мъжа с жена му, за да останат те и в живота и в смъртта вечно съединени. Този обичай ни е останал от предците ни.

Тогава аз пак попитах:

— О, най-велики царю на нашето време, а ако се случи на чужденец като мен например жена му да умре при вас, и с него ли ще постъпите така, както с вашите хора?

— Разбира се — отвърна царят, — ще го погребем заедно с нея и с него ще се случи същото, каквото видя, че се случи с твоя съсед.

Като чух тези думи от устата му, жлъчката ми се пръсна от ужас и страх за живота ми, умът ми се помъти и аз живеех непрекъснато сред страха, че жена ми може да умре и тогава местните хора ще ме погребат жив. Накрая обаче аз все пак се утеших, като си казах:

„Може пък аз да умра преди нея, никой не знае кой пръв ще си върви и кой последен.“

И започнах да разсейвам мислите си чрез работа. Не мина много време обаче, жена ми се разболя и като се помъчи няколко дни, умря. Повечето хора от града се насъбраха около мен, за да утешат мен и нейните близки за загубата; дори самият цар дойде и ми поднесе съчувствията си за нейната кончина, както беше обичаят при тях. После доведоха една жена да измие и подреди трупа; като измиха покойницата, облякоха я с най-скъпите дрехи, които тя имаше, нагиздиха я с украшения, огърлици и скъпоценни камъни. Приготвиха я и я положиха върху носилката и я отнесоха край скалата, откриха отвора на пещерата и я спуснаха вътре, а всички мои приятели и

роднини на жена ми се приближиха, за да се сбогуват с мен приживе, тогава аз се разкрещях:

— Аз съм чужденец, не съм длъжен да се подчинявам на вашите обичаи!

Те изслушаха думите ми, ала не им обърнаха внимание, а ме хванаха и ме завързаха против волята ми; освен това привързаха за мене седем хляба и една стомна с прясна вода, както, им беше обичаят, и ме спуснаха в отворието, което водеше към голямата пещера под скалите. Извикаха ми отгоре:

— Отвържи въжетата!

Ала аз не исках да го сторя и тогава те хвърлиха въжетата подире ми. После положиха големия камък, който затваряше гробницата, и се разотидоха.

Тогава аз открих в пещерата много трупове, от които се излъчваше ужасна смрад. Започнах да се коря сам за всичко, което бях извършил, и извиках:

— Аллах ми е свидетел, че съм си заслужил всичко, което ми се случи и ме сполетя!

От този час нататък обаче вече не можех да различавам кога е ден и кога е нощ и поемах съвсем малко храна; ядях само тогава, когато гладът започваше да ме гризе, и пиех само тогава, когато жаждата ме измъчваше непоносимо, страхувайки се, че запасите ми от вода и хляб ще се свършат скоро. Казах си: „Няма друга власт и друга сила освен аллах всевишния и всемогъщия. Какво проклятие тегнеше над мене, та се ожених в този град! Всеки път, когато си помисля, че съм се измъкнал от някакво нещастие, попадам в още по-голямо. Аллах ми е свидетел, смъртта ми тук е наистина ужасна! Да се бях удавил в морето или да бях умрял в планината! Това щеше да бъде по-добро, отколкото да загина тук така нещастен и жалък!“

Продължих да се самообвинявам все така, като лежах върху скелети на мъртви и отправях молитвите си към аллах всевишния, докато започнах да призовавам смъртта, без да можех да я намеря в отчаянието си. Това трая, докато отново започна да ме гложди гладът и да ме пали жаждата, тогава станах и пийнах глътка водица. Накрая обаче се изправих и тръгнах да обикалям пещерата. Видях, че тя е много просторна и има празни вдлъбнатини, ала навред по пода се валяха трупове и гниещи кости на отдавна погребани покойници.

Тогава си направих на другата страна на пещерата, далеч от пресните трупове, едно ложе, за да мога да спя там. Постепенно обаче запасите ми започнаха да привършват и ми останаха съвсем малко, макар че аз хапвах само по веднъж на ден, дори през ден по един залък хляб и пиех по глътка вода от страх, че те ще свършат, преди да умра. Бях все така загрижен, докато един ден, както си седях и размишлявах какво ще сторя, когато запасите ми съвсем се привършат, неочаквано плочата, която затваряше отвора, се отмести и върху мен падна дневна светлина. Рекох си:

„Какво ли означава това?“ — и скоро видях как горе около входа на пещерата застанаха много хора. После те спуснаха вътре един мъртвец и заедно с него една жива жена, която плачеше горчиво и се вайкаше за съдбата си; бяха й дали обаче много припаси от вода и хляб. Аз можех да я виждам, ала тя мен — не. Когато хората горе изтикаха отново камъка над отвора към пещерата и се разотидоха, аз скочих, грабнах една кост от бедрото на един мъжки труп, нахвърлих се върху жената и я ударих по главата. Тя падна в несвяст, после я ударих още веднъж и още веднъж, докато умря. Тогава взех нейния хляб и всичко, което тя имаше, защото бях видял, че тя е облечена с много богати одежди с много украшения, огърлици, накити и скъпоценни камъни. Отмъкнах водата и хляба на жената на другата страна на пещерата, там, където си бях подредил леговището. Така започнах да се храня от тези нови припаси, но само по толкова, колкото да остана жив; не исках да ги свърша бързо, за да не умра след това от глад и жажда. Доста дълго време живях така в тази пещера; и всеки път, когато погребваха някой жив човек заедно с мъртвеца, аз го убивах и му отнемах яденето и пиенето, за да мога да запазя живота си. И ето веднъж, когато лежах унесен в сън, неочаквано се събудих, тъй като чух в един ъгъл на пещерата някакво дращене. Исках да разбера какво е то, затова се изправих и се примъкнах към шума, като стисках бедрена кост от някакъв скелет. Щом ме забеляза, живото същество веднага избяга. Беше някакъв див звяр; проследих го до другия край на пещерата и там ненадейно видях съвсем малко светло сияние, което беше голямо колкото звезда и ту се появяваше, ту изчезваше. Щом го забелязах, аз тръгнах натам и колкото повече се приближавах, толкова по-силна и по-голяма ставаше светлината. Така бях сигурен, че там навярно има цепнатина в скалата, която води навън, казах си:

„Тази пукнатина е била направена за нещо или тук има втори отвор, като онзи, през който спуснаха и мен вътре, или това е някаква пукнатина в скалата.“

Размишлявах известно време по това, като продължавах да вървя все по посока на светлината, и накрая видях на другата страна на скалата една дупка, изровена от дивите зверове, през която те се промъкваха в пещерата, за да изяждат труповите, и откъдето изскачаха, когато се заситеха. Като видях дупката, в душата ми се разля мир и спокойствие, сърцето ми се отпусна и след ужаса от смъртта у мен отново просветна вярата в живота. Ала аз се движех като насън. И като успях да се промъкна през пролуката, се видях на една висока скала край брега на Соленото море, което се разливаше между двете морета и отделяше морето на отгатышната страна на острова от морето от другата му страна и от града, така че никой не можеше да достигне до него. Тогава възхвалих аллах всевишния и му благодарих; зарадвах се много и сърцето ми се изпълни с нова надежда. Промъкнах се обратно през дупката в пещерата и изнесох навън всичкия хляб и водата, които си бях запазил. Взех и малко дрехи от мъртъвците и ги навлякох, за да сменя досегашното си облекло. После смъкнах много от украшенията им — огърлици, скъпоценни камъни, нанизы от перли, накити от сребро и злато, в които бяха инкрустирани скъпоценни камъни; навързах ги в моите дрехи и в дрехите на мъртъвците, които бях взел, и ги изнесох през отвора на скалата навън. Останах на брега на морето, и всеки ден влизах и излизах от пещерата и винаги, когато погребвах някой жив, било мъж, било жена, аз го убивах, прибирах запасите му от храна и вода и пак се измъквах през дупката навън. После отново сядах на брега на морето и чаках аллах всевишния да ми изпрати спасение чрез някой кораб, който щеше да мине покрай мен. Всички скъпоценности, които намирах в пещерата, завързвах на вързопчета в дрехите на мъртъвците и ги изнасях навън. Така преживях доста дълго време на брега на морето.

И ето един ден, когато си седях и размишлявах над съдбата си, забелязах един кораб, който се появи посред бурното море с бушуващи големи вълни. Тогава грабнах една бяла кърпа от дрехите на мъртвите и я завързах на една тояга.

Затичах се насам и натам по брега и махах на хората от кораба с кърпата, докато те насочиха погледи към мен и ме видяха там горе на

скалите. Приблжиха се и като чуха гласа ми, изпратиха една лодка с неколцина моряци при мен. Когато се приблжиха, те ми извикаха:

— Кой си ти и как дойде на тази скала, на която никога през живота си досега не сме виждали да стои човек?

Отвърнах им:

— Аз съм търговец, корабът, с който пътувах, потъна и аз се спасих заедно с вещите си, плувайки върху една дъска. Аллах всевишният ми помогна да стигна дотук, а нещата си запазих благодарение на собствената си сила и сръчност, макар че това ми костваше много сили.

Тогава те ме взеха в своята лодка и натовариха вътре всичко, което аз бях измъкнал от пещерата и бях направил на вързопи в дрехи и погребални покрови. После всички загребахме с веслата, докато стигнахме до кораба, и ме отведоха на борда при своя капитан заедно с всичките ми вещи. Капитанът ме попита:

— Човече, как стигна до това място? Това е една много висока планина, а зад нея е разположен голям град, аз вече цял живот минавам с кораба си покрай същата планина, ала никога не съм забелязвал там нищо друго освен диви зверове и птици.

Тогава аз отвърнах:

— Аз съм търговец; пътувах с един голям кораб, ала претърпяхме коработрушение и аз паднах заедно с всичко, което имах, в морето, с всички тези платове и дрехи, които виждаш тук. Успях обаче да се заловя и да ги натрупам върху една дъска от потъналия кораб, а след това щастieto и съдбата ми помогнаха, за да се изкатеря там горе върху скалата. И все чаках да мине някой и да ме прибере.

Разбира се, не му разказах какво ми се беше случило в града и в пещерата, защото се страхувах, че на борда на кораба може да има някой от жителите на онзи град. После подбрах много неща от имуществото си като подарък за собственика на кораба и му казах:

— Господарю, ти стана причина за моето спасение от онази планина; вземи всичко това като отплата за доброто, което ми направи!

Той обаче не искаше да приеме и ми каза:

— Ние не приемаме никакви подаръци. Забележим ли някой коработрушенец край брега на морето или на някой остров, спасяваме го и му даваме да се нахрани и да пие, а ако е гол, го обличаме. И когато най-после пристигнем на сигурно пристанище, му даваме

подарък и се отнасяме към него любезно и благородно, както ни повелява аллах всевишният.

Тогава аз се помолих аллах да го дари с дълъг живот и ние продължихме да плаваме от остров на остров, от едно море в друго. По онова време аз вече се надявах, че съм се освободил от всички мъки, и се радвах, че съм спасил живота си. Колкото пъти си спомнех обаче как бях седял в пещерата край мъртвата си жена, едва не се умопобърквах от мъка. После по волята на аллаха пристигнахме живи и здрави в град Басра; там слязох на сушата и след като останах няколко дни в града, най-после отново се върнах в Багдад. Веднага отидох в моя квартал и влязох в дома си. Поздравих близките и приятелите си и ги попитах как са, всички се зарадваха много на щастливото ми завръщане и ми пожелаха много щастие. После прибрах всички богатства, които бях донесъл, в складовете си, раздадох дарове и подаръци и облякох вдовиците и сираците. И заживях отново толкова великолепно и приятно, колкото човек едва ли може да си представи и отново се отдадох както по-рано на веселите събирания с приятелите си и живеях сред шегички и песни. Това е най-чудното нещо, което ми се случи по време на четвъртото ми пътешествие.

А сега, братко Синдбад, хапни за вечеря заедно с мен и приеми обичайния си подарък! Утре, когато дойдеш отново при мен, ще ви разкажа преживелиците и приключенията си по време на петото си пътешествие. То е още по-странно и по-необикновено от всичко, което ми се бе случило дотогава.

После той наредил да донесат отново сто мискалa злато и да подредят масите за вечеря. След като се нахранили, гостите се разотихли много учудени, защото всеки нов разказ бил още по-необикновен от предишния.

Синдбад от сушата също си отишъл у дома и прекарал нощта сред радост, добро настроение и удивление. А когато настанало утрото и заляло света със своя блясък, той станал, прочел утринната си молитва и се отправил отново към дома на Синдбад Мореплавателя, комуто пожелал „добро утро“. Стопанинът на дома го поздравил и го поканил да седне до него. Когато дошли и другите гости, закусили и пили радостни и весели и разговаряли помежду си. Тогава Синдбад Мореплавателя започнал отново разказа за преживелиците и приключенията си по време на:

ПЕТОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ НА СИНДБАД МОРЕПЛАВАТЕЛЯ

Вие знаете вече, братя мои, че щом се върнах от четвъртото си пътешествие, аз отново се отдадох на весел, приятен и безгрижен живот. Голямата радост от многото печалби и богатства, които бях натрупал, ме накара да забравя всичко преживяно и изстрадано. И ето душата ми отново ми пошушна да тръгна да пътувам и да посетя нови страни и нови острови и да видя как живеят хората там. Щом тази мисъл се превърна в решение, накупих стоки, подходящи за пътуване по море, наредих да ги направят на бали и напуснах Багдад. Отново заминах за град Басра и както се разхождах там по пристанището, видях един голям, висок и хубав кораб, който ми хареса. Всички съоръжения по него бяха съвсем нови и аз го купих. Наех един капитан и моряци, наредих на робите и слугите си кой какво ще върши и заповядах да приберат там всички бали, който бях донесъл. След това надойдоха цял куп търговци, които също наредиха да натоварят и техните стоки на моя кораб, като ми платиха за превоза и за пътуването. Така ние потеглихме весели и доволни, както можете да си представите; защото всички се надявахме на щастливо завръщане и големи печалби. Пътувахме от остров на остров и от едно море в друго; при това винаги разглеждахме островите и градовете, слизахме на сушата и търгувахме. След като пътуването ни продължи известно време така, един ден стигнахме до голям необитаван остров; не се виждаше никъде никакъв човек, островът беше съвсем гол и пуст, само един огромен бял купол се издигаше наред с сушата. Неколцина от нас слязоха, за да видят какво представлява куполът и ето че това се оказа едно грамадно яйце на птицата рух. Търговците обаче, които отидоха там, за да видят какво представлява той, не знаеха, че това е яйце на птицата рух и заудряха по него с камъни. Тогава яйцето се счупи и от него изтече много вода, а отвътре се показва малкото на птицата. Те го изтеглиха от яйцето и като го заклаха, взеха много месо от него. Аз

обаче бях останал на кораба и не предполагах какво са могли да сторят те. Тогава неочаквано един от пътниците ме извика:

— Господине, ела да видиш яйцето, което ние смятахме за купол!

Веднага отидох, за да го видя, и заварих търговците тъкмо когато се мъчеха да разбият яйцето. Тогава аз им извиках:

— Не вършете това! Иначе птицата рух сигурно веднага ще долети, ще разбие кораба ни и ще ни унищожи!

Ала те не искаха да ме чуят и докато продължаваха да вършат замисленото дело, изведнъж слънцето се скри от очите ни и светлият ден се превърна в мрак, сякаш някакъв огромен облак се надвеси над нас и затъмни цялото небе. Ние вдигнахме очи, за да видим какво бе засенчило слънцето и тогава разбрахме, че това е едното крило на птицата рух, което закриваше слънцето така, че бяхме обгърнати от мрак. А когато птицата се надвеси още и видя, че яйцето ѝ е счупено, тя започна да крещи; дойде и женската и двете закръжиха над кораба, като надаваха крясъци, които кънтяха по-силно от гръмотевици.

Тогава аз извиках на капитана и на моряците:

— Отплавайте и търсете спасение в бягството, преди да сме загинали!

Търговците изтичаха на палубата, а капитанът бързо вдигна котва и ние отплавахме от острова. Когато рух забеляза, че се понесохме по морето, тя отлетя и изчезна за известно време, а ние заплавахме с най-голяма бързина, надявайки се, че ще успеем да избягаме от преследването на двете птици. Но ето че те отново се спуснаха към нас и двете носеха по една грамадна скала в ноктите си. Първо мъжкарят пусна скалата, която носеше, да падне върху нас, ала капитанът бързо отклони кораба, така че скалата насмалко не ни улучи. Тя се бухна във водата и потъна под кораба с такава сила, че корабът се издигна и отново се спусна право надолу, та ние можехме да видим дъното на морето — с такава сила бе потънала скалата. После женската пусна скалата, която носеше, тя обаче, изглежда, беше малко по-малка от първата, ала по волята на съдбата улучи носа на кораба и го разби така, че кормилото ни се разби на парчета и всичко, което се намираще върху палубата, полетя във водата. Започнах да се боря да спася живота си, защото той все пак е много сладък, и аллах всевишният ми изпрати една дъска от кораба. Вкопчих се в нея, после

се покатерих отгоре ѝ и започнах да гребя с краката си. Вятърът и вълните бяха благоприятни за моето плуване и тъй като корабът бе потънал близо до един остров, разположен сред открито море, съдбата ме изхвърли по волята на аллах всевишния именно на тази суша. Стъпих на нея. Но силите ми вече бяха към края си и се чувствавах уморен до смърт, тъй като всички мъки и терзания, глад и жажда, които бях изтърпял, ужасно ме бяха изнурили. Хвърлих се на брега и останах да лежа там известно време, докато събрах мислите си и сърцето ми се поуспокои. После тръгнах по острова и видях, че той приличаше на истинска райска градина; по него растяха дървета, надвесили зрели плодове, поточета подскачаха и възхваляваха оногова, който е всемогъщ и вечен. Да, на този остров имаше всевъзможни дървета и плодове и какви ли не цветя. Така аз започнах да ям от плодовете, докато се заситих и пих от поточетата, докато утолих жаждата си. И възхвалих, и благодарих на аллах всевишния за добротата му. Останах там, докато денят превали и наближи нощта. Ала все още се чувствавах съвсем съсипан — толкова ме бяха изтощили напрежението и страхът. Никакъв звук не долових на този остров, никъде не съзрях човешко същество. Така заспах и съм спал до сутринта. После станах и тръгнах между дърветата и неочаквано съзрях някакъв построен от човешка ръка кладенец край един извор с течаща вода, а до кладенеца седеше възрастен човек с внушителен вид, облечен с престилка от листа от дърветата. Рекох си:

„Може би този старец също е стигнал до този остров, оцелял от някой претърпял крушение кораб.“

Затова пристъпих към него и го поздравих. Той обаче отвърна на поздрава ми само със знак и не каза нито дума. Тогава аз рекох:

— Старче, защо седиш тук на това място?

Той поклати глава, въздъхна и ми даде знак с ръка да разбере, че иска да го вдигна на раменете си и да го отнесе от другата страна на кладенеца.

„Ще му направя удоволствие и ще го отнесе там, където той иска, може би небето ще ме възнагради за това.“

Така пристъпих до него, вдигнах го на раменете си го отнесох на мястото, което той ми бе посочил. Там му казах:

— Слез бавно долу!

Ала той не слезе, а вкопчи с краката си врата ми. И като видях краката му, те изглеждаха като покрити с козина на бик — черни и груби. Изплаших се и исках да го отърся от раменете си. Ала той стисна още по-здраво краката си около врата ми и започна да ме души така силно, че ми причерня пред очите. Изгубих сили и се строполих в безсъзнание като мъртъв на земята. Тогава той се приповдигна и започна да ме рита с крака по гърба и раменете, от това толкова силно ме заболя, че аз отново скочих, макар че той още седеше върху мен и тежестта му ме изморяваше. После той ми даде знак с ръка да го отнеса под дърветата, на които растяха най-хубави плодове, понеже отказах, започна да ме удря с краката си по-силно, отколкото с камшик. Показваше ми непрекъснато с ръка всяко място, докъдето искаше да стигне, и аз трябваше да го отнасям дотам. Ако пропуснех нещо или вървах бавно, той ме удряше и така бях станал негов пленник. Докато тичах под дърветата из острова с него на раменете си, той започна да ме подмокря и мърси. Дни и нощи не слизаше от мен, а когато искаше да спи, свиваше здраво краката си около врата ми и заспиваше за кратко време. Щом се събудеше отново, пак започваше да ме рита и аз трябваше веднага да стана и не можех да му се противопоставя, защото иначе ми причиняваше силни болки. Започнах сам да се коря, задето се бях съжалил над него и го бях вдигнал на раменете си. Ала всичко продължаваше все така и аз изпаднах в най-тежкото и неприятно положение, което човек може да си представи. Тогава си казах:

„Направих добро на този негодник, а той ми се отблагодари със зло. Аллах ми е свидетел, от днес нататък, през целия си живот никога вече няма да сторя добро на някой човек.“

И аз непрекъснато, всеки ден и час молах аллах всевишния да ми изпрати смърт, защото не можех вече да понасям напрежението и мъките. Въпреки всичко трябваше дълго време да живея така, докато най-после веднаж стигнах заедно с него до едно място на острова, където растяха много тикви. Някои от тях бяха изсъхнали и аз взех една голяма суха тиква, изрязях я отгоре и я издълбах. После я отнесох до една лоза, напълних я там с гроздов сок, затворих похлупака и оставих кратуната на слънце. След като престоя няколко дни, сокът се превърна в силно вино. Така аз започнах всеки ден да си пийвам от него, за да се подсилвам срещу мъките, които ми причиняваше онзи

зъл сатана, и всеки път, когато се опивах от виното, набирах нови сили и смелост. Но един ден, когато той ме видя, че пия, ме попита чрез знаци на ръцете какво е това. Отвърнах му:

— Това е нещо много хубаво, което дава сили на сърцето и оживява духа.

После побягнах отново с него под дърветата и затанцувах; и както бях опиянен от виното, започнах да пляскам с ръце и да пея и да се държа съвсем свободно. Като ме видя в това състояние, той ми даде знак да му дам кратуната, за да пийне и той. Тъй като ме беше страх от него, аз му я подадох. Той изпи всичко, което бе останало вътре, на един дъх и я захвърли. Развесели се и започна да се клатушка насам-натам върху раменете ми. Щом забелязах, че той се беше напил и не знаеше вече какво върши, аз вдигнах ръце към краката му, освободих врата си, наведох се напред и седнах на земята, а той падна с главата напред.

Не можех да повярвам, че се бях освободил от него и от мъките. И тъй като се страхувах, че може да се надигне и да ми причини някаква нова болка, донесох един голям камък, който се валише под дърветата, пристъпих напред към стареца и както си спеше, го ударих силно с камъка по главата, така че месото и кръвта му станаха на каша. Така той лежеше мъртъв пред мен — нека аллах никога не го поживи! После тръгнах с олекнало сърце по острова и отново се върнах на същото място край брега, където бях попаднал за пръв път.

Наложи се обаче да остана още дълго на острова, като се хранех с плодовете на дърветата и пиех вода от поточетата, и непрекъснато оглеждах морето дали не минава някой кораб. И най-после един ден, когато седях там и размишлявах над преживяното и над съдбата си, като си казах:

„Бих желал да знам дали аллах ще ми даде възможност да се измъкна жив и здрав оттук и да се върна в своята страна сред близките и приятелите си!“ — неочаквано от бурното море сред грамадните вълни изплува един кораб, който се приближаваше право към острова и хвърли пред него котва. Пътниците слязоха на сушата; аз пристъпих към тях, а те, като ме видяха, избързаха насреща ми, наобиколиха ме и започнаха да ме разпитват кой съм и що съм и как съм дошъл на този остров. Разказах им преживелиците и приключенията си и те ме слушаха с голямо учудване. После казаха:

— Този човек, който е яздил на раменете ти, се нарича Морският старец, никой, който е попадал досега под неговите крака, не е успявал да се избави от него освен тебе. Хвала на аллаха, задето те е спасил!

После те ми донесоха малко храна и аз ядох, докато се заситих; дадох ми и дрехи да се облека и да прикрия голотата си. Накрая ме взеха със себе си на кораба и ние плавахме дни и нощи, докато съдбата ни отведе до един град с високи къщи, които гледаха всичките към морето. Това беше Градът на маймуните; когато настъпваше нощ, всички хора, които живеяха там, излизаха на брега на морето и се качваха в лодки и кораби, за да пренощуват във водата, тъй като се страхуваха, че през нощта маймуните ще дойдат от планините и ще ги нападнат. Аз слязох на сушата, за да разгледам града; тогава обаче корабът отплавал, без да знам. Съжалих, задето бях слязъл в този град, и си спомних за своите другари и за всичко, което бях преживял вече на два пъти с маймуните. Седнах на земята и заплаках натъжен. Тогава при мен дойде един от жителите на града и ме попита:

— Драги господине, ти, изглежда, си чужденец по тези краища?

— Точно така — отвърнах аз, — аз съм един беден чужденец. Дойдох с един кораб, който хвърли котва тук; слязох да поразгледам града, ала когато се върнах на брега, корабът вече го нямаше.

А човекът продължи:

Ела с нас в нашата лодка, защото, ако останеш през нощта в града, маймуните ще те унищожат.

— Слушам и се подчинявам! — отвърнах аз, станах от мястото си и се качих заедно с хората в лодката.

Те се оттласнаха от сушата и излязоха в открито море на около една миля от брега; там прекараха нощта и аз останах с тях. Когато утрото настъпи, те се върнаха със своите лодки и кораби в града, слязоха на сушата и всеки тръгна да си върши работата. Всяка нощ така правели, а остане ли някой да нощува в града, маймуните се нахвърляли върху него и го убивали. Денем маймуните бягали вън от града, ядели от плодовете в градините и спели из планините до вечерта; чак тогава отново се връщали в града. А този град се намира на най-отдалечения край на страната на чернокожите; най-странното нещо, което преживях там, беше именно това.

Един от мъжете, с които обикновено прекарвах нощта в една и съща лодка, ми каза веднъж:

— Драги господине, ти си чужденец в тази страна. Знаеш ли някакъв занаят, с който да се заловиш?

— Аллах ми е свидетел, братко мой — отвърнах аз, — нямам никакъв занаят и не мога да работя нищо, защото съм търговец, имах пари и богатства и цял един кораб, натоварен догоре със стоки и богатства, беше мой. Корабът обаче претърпя крушение сред морето и всичко потъна заедно с него. Самият аз успях да се спася от удавяне с помощта на аллаха, защото той ми прати една дъска, върху която се покачих и така успях да запазя живота си.

Тогава човекът ми донесе един памучен чувал и ми каза:

— Вземи този чувал и го напълни с дребни камъни, от тези, които покриват тук крайбрежието, после се смеси с хората от този град, аз ще те запозная с тях и ще им заръчам да се грижат за теб. Върши каквото вършат те! Може би ще успееш така да припечелиш нещо, което ще ти помогне да продължиш пътя си и да се върнеш отново в своята страна.

След това той ме взе със себе си и ме отведе извън града. Там събрах малки камъни и напълних с тях чувала. Скоро откъм града дойдоха и хората и моят приятел ме запозна с тях и им заръча да се погрижат за мен, като им каза:

— Този човек е чужденец; вземете го заедно с вас и го научете да събира, за да може да припечелва хляба си, а вас небето ще ви възнагради.

— Слушаме и се подчиняваме! — отвърнаха те; после ме поздравиха и ме отведоха със себе си.

Всеки от тях носеше като мене по един чувал, пълен с камъни. Продължихме да вървим, докато стигнахме една широка долина с много високи дървета, върху които не можеше да се покачи никой човек. В долината обаче имаше и много маймуни, които щом ни видяха, побягнаха и се покатериха по дърветата. Тогава хората започнаха да ги замерват с камъните, които носеха в чувалите, а маймуните късаха плодовете от дърветата и замерваха с тях мъжете. Аз погледнах по-отблизо плодовете, с които ни замерваха маймуните, и видях, че това са кокосови орехи. И като погледах малко какво вършеха хората, си избрах едно голямо дърво, по което се бяха покатерили много маймуни, отидох там и започнах да замервам зверовете с камъни. Те късаха кокосовите орехи и ги пращаха по

мене, а аз ги събирах, както правеха всички. Още преди да бях употребил всичките си камъни от своя чувал, вече бях събрал голям куп орехи. А хората, като си свършиха работата, насъбраха всичко и всеки от тях отнесе толкова, колкото можеше. Побързахме, преди още да се свърши денят, да се върнем в града. Там аз веднага отидох при моя приятел — човека, който ме беше запознал с другите, и исках да му дам всичко, което бях насъбрал, за да му благодаря за добрината. Ала той ми рече:

— Те са твои, продай ги и запази печалбата за себе си! — после той ми даде ключа от един килер в неговата къща и ми каза: — Можеш да пазиш там орехите, които донасяш. Излизай всеки ден заедно с другите както днес, избирай от орехите, които донасяш, най-лошите, продавай ги и използвай печалбата за себе си; хубавите обаче трупай тук, може би ще успееш да събереш толкова, че да можеш да изкараш от тях пари.

Продължих да пълня всеки ден чувала с камъни, отивах заедно с хората извън града и правех всичко като тях. А те от своя страна ме взеха под закрилата си и ми показваха винаги дърветата, на които зрееха най-много орехи. Останах дълго време при тях и натрупах голям запас от хубави кокосови орехи; продавах много и изкарах доста пари, та можех да си купувам всичко, което виждах и ми се искаше да го имам. Преживявах така добре доста време и спечелих уважението на целия град. И продължих да живея така, докато веднаж, както стоях на брега, видях да се приближава един голям кораб и да пуска котва на пристана; на кораба имаше търговци, които караха стоки и търгуваха с кокосови орехи и други неща. Отидох при моя приятел и му разправих за кораба, който бе пристигнал, казах му също така, че бих желал отново да замина за родината си.

— Това е твоя воля — отвърна той.

И аз се сбогувах с него, след като му благодарих за добротата, която бе проявил към мен. После отидох на кораба, срещнах се с капитана и уговорих с него цената за пътуването и за прекарването на стоката ми. След това натоварих орехите и много други неща на кораба. Тръгнахме още същия ден. И се понесохме от остров на остров, от едно море в друго. На всеки остров, където спирахме, аз продавах кокосови орехи или ги разменях срещу други стоки. И аллах ми върна повече, отколкото бях притежавал, преди да го бях загубил.

Минахме и покрай един остров, на който растяха ким и черен пипер; хората ни разказаха, че над всяко гроздче пипер имало по едно голямо листо, което му правело сянка и го пазело от мокротата, когато валило дъжд, щом минело дъждовното време обаче, листът се извърщал и оставал да виси до гроздчето. От онзи остров аз взех голям запас от черен пипер и ким, които размених за кокосови орехи. После минахме и край остров ал-Асират, където расте камарско алое, и по-нататък след пет дни път стигнахме друг остров, на който расте китайско алое, което е още по-добро от камарското. Жителите на този остров обаче са на по-ниско равнище по отношение на нравите и вярата, отколкото жителите на острова, където расте камарското алое, защото те са се отдали на разгул и на пианство и нито признават свикването за молитва, нито въобще се молят. После пристигнахме при търсачите на перли и аз дадох на гмурците няколко кокосови ореха и им казах да се потопят за мой късмет. Те го сториха и действително донесоха цяла купчина големи и скъпоценни перли. Тогава те ми казаха:

— Господине, аллах ни е свидетел, ти наистина имаш щастие!

А аз прибрах всичко, което те бяха намерили за мен, в багажа си на кораба. И ние отново отплувахме с благословията на аллах всевишния, докато най-после пристигнахме в град Басра. Слязох на сушата и останах известно време в града. После поех към Багдад, влязох в моя квартал и отидох до моята къща. Там поздравих близките и приятелите си и те ме благословиха по случай щастливото ми завръщане у дома. След като прибрах всички стоки и богатства, които бях донесъл, облякох вдовиците и сираците и раздадох дарове и подаръци на своите близки, на приятели и познати, защото аллах ми възвърна четирикратно онова, което бях загубил. От големите печалби забравих всички мъки, които бях изтърпял и преживял, и се върнах отново към предишния си живот сред своите приятели. Ето това беше най-необикновеното, което ми се случи по време на петото ми пътешествие. А сега заповядайте на вечеря! Когато дойдете утре сутринта, ще ви разкажа за приключенията по време на шестото ми пътешествие; те са още по-необичайни от тези, които ви разказах днес.

След като гостите се навечеряли, той заповядал да дадат на Синдбад Носача сто мискалa злато. Той ги прибрал и си отишъл, като се чудел на всичко чуто. Прекарал нощта у дома си, а когато се развиделило, станал, прочел утринната си молитва и се отправил към

дома на Синдбад Мореплавателя. Влязъл там и пожелал „добро утро“ на стопанина. Той го поканил да седне, после двамата се поразговорили, докато дошли и другите гости. Поздравили се помежду си, сложили трапезите за закуска, всички яли и пили и били весели и доволни. После Синдбад Мореплавателя започнал да разказва:

ШЕСТОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ НА СИНДБАД МОРЕПЛАВАТЕЛЯ

Както вече знаете, братя мои, приятели и другари, след като се върнах от петото си пътешествие, аз забравих сред шеги и песни, сред веселие и щастие всичко, което бях преживял преди, и водех най-приятния и охолен живот, който човек може да си представи. Живях така, докато един ден, както си седях честит и блажен, дойдоха да ме посетят група търговци, които явно се връщаха от път. Припомних си как аз самият се връщах от път и как се радвах, че съм видял отново близките, приятелите и другарите си и че пак съм в родината си. И ето почувствувах отново силно желание да пътувам и да търгувам. И като взех решение да тръгна на път, купих скъпоценни и хубави стоки, подходящи за морско пътешествие, поръчах да натоварят стоката и заминах с нея от Багдад за Басра. Там намерих един голям кораб, на който щяха да пътуват търговци и благородници, носещи скъпоценни стоки. Заръчах да натоварят и моята стока на същия кораб, и ние доволни потеглихме от Басра. Пътувахме от място на място и от град на град, като търгувахме навред и разглеждахме чуждите страни. Щастието бе благоразположено към нас, пътуването ни върнеше добре и ние натрупахме големи печалби. Един ден обаче, както се носехме по водата, неочаквано капитанът на кораба се развика силно, захвърли тюрбана си, започна да се бие по лицето и да си скубе брадата и падна в каютата от страх и възбуда. Всички търговци и пътници се струпахме около него и се развикахме:

Капитане, какво се случи? Тогава той отговори:

— Знайте, о, хора, че корабът ни се е отклонил от пътя, ние сме излезли от морето, в което плавахме, и сме навлезли в друго, чиито пътища не познаваме, и ако аллах не ни изпрати помощ, за да ни спаси, всички сме обречени на гибел. Молете се на аллах всевишния да ни избави от тази беда!

И той веднага скочи на крака и се покатери по мачтата, за да свие платната, но вятърът поде кораба със сила и го запрати назад, така че

кормилото ни се счупи о една висока скала. Тогава капитанът слезе от мачтата и извика:

— Няма власт и няма сила освен аллах всевишния и всемогъщия! Никой човек не може да хване съдбата за юздите. Аллах ни е свидетел, ние изпаднахме в страшна беда, няма спасение от нея, няма избавление!

Всички пътници започнаха да оплакват съдбата си и да се прощават един с друг, тъй като часът им беше ударил и те нямаха вече никакви надежди за живота си. Веднага след това корабът се блъсна о скалата и се разби; дъските му се разпаднаха и всичко, което бе натоварено на кораба, потъна в морето. Търговците също паднаха във водата, някои се удавиха, а други се вкопчиха о скалата и можаха да се покатерят по нея. Аз бях от онези, които се покатериха по скалата, и оттам ние видяхме, че се намираме на един голям остров, на чийто бряг имаше натрупани много отломки от кораби и всевъзможни стоки; те бяха изхвърлени тук от разбитите в морето плавателни съдове, чиито пътници бяха се издавили. Морето бе изхвърлило на брега толкова много прибори и стоки, че умът не можеше да го побере.

Аз се изкачих нагоре по острова и навлязох навътре, докато стигнах един поток с течаща сладка вода, който извираше в подножието на планината и отново се скриваше в земята от другата страна на планината. Останалите пътници се покатериха по планината още по-навътре в острова и се разпръснаха, объркани и като полудели от вида на всички богатства и стоки, с които бе осеян брегът на морето.

Аз открих на дъното на потока множество скъпоценни камъни, рубини и всевъзможни едри царски перли; те лежаха като нанос по коритото и то цялото блестеше от тях. Освен това ние намерихме на острова най-скъпоценното алое, китайско и камаринско. Там имаше също и един извор с особен вид сурова амбра. Тя се разтопява под слънчевите лъчи като восък, прелива от извора и изтича чак до брега на морето. После идват морските чудовища, поглъщат я и пак изчезват в гълбините. Ала амбрата изгаря вътрешностите им и те отново я изплюват в морето, там тя замръзва на повърхността на водата, цветът и формата ѝ се променят и вълните я изхвърлят по крайбрежието; пътниците и търговците, които знаят какво представлява амбрата, я събират и я продават. Суровата амбра обаче, която не е погълната от

никакво животно, изтича по края на извора и се втвърдява на земята, а когато слънцето я напече, тя се разтопява и цялата долина дъха на нея като на мускус, но щом слънцето се скрие, тя отново замръзва. Местата, където се намира суровата амбра, са недостъпни за човешки крак, защото те са оградени от всички страни от планини, които никой не може да изкачи. Ние повървахме из острова и се дивяхме на тези странни неща, които аллах всевишния бе създал там, объркани от нашето собствено положение и от онова, което бяхме видели, защото всички бяхме много загрижени.

Бяхме насъбрали малко храна по брега и много я пестяхме, като ядяхме само по веднъж на ден или през ден, страхувахме се, че запасите ни ще се свършат и всички ще загинем от глад и страх. Когато умреше някой от нас, ние го измивахме и го загръщахме в дреха или в платно, довлечено от вълните на брега.

Мнозина починаха и останахме само малка група. Всички обаче страдахме от някакво заболяване, предизвикано от морето, и не мина много време, всички мои приятели и другари измряха един подир друг и ги погребяхме. Така аз останах съвсем сам на онзи далечен остров, със съвсем малко храна, аз, който преди това бях толкова богат човек. Оплаквах горко съдбата си, като си говорех:

„Да бях умрял преди другарите си! Тогава те щяха да ме измият и да ме погребат. Ала няма никаква сила и никаква власт освен аллах всевишния и всемогъщия“.

И така аз изчаках още известно време, после тръгнах, намерих едно място край брега, изкопах си дълбок гроб и си казах:

„Когато силите ми съвсем отслабнат и почувствувам, че смъртта ми приближава, ще легна в този гроб и ще умра в него, после ветровете ще навейт пясък отгоре и ще ме покрият така, че и аз ще бъда погребан.“

Сетне започнах да се упреквам, задето бях постъпил толкова глупаво и бях напуснал своя град и своята страна и бях тръгнал отново по широкия свят след всичко преживяно по време на първото, на второто, на третото, на четвъртото и на петото си пътешествие. Винаги при всяко пътуване бях преживявал все по-големи и по-страшни ужаси и опасности, отколкото предишния път и ето сега най-после вече нямаше никаква надежда, че ще мога да спася живота си. Съжалявах, задето пак бях тръгнал по море, макар че съвсем нямах нужда от пари,

защото притежавах големи богатства и едва ли можех да изразходя имуществото си, дори и половината от него през всичките години, които ми оставаха да живея, защото, каквото имах, ми беше достатъчно, даже предостатъчно! Замислих се за всичко това и си казах:

„Аллах ми е свидетел, онзи поток трябва да има начало и край, той сигурно излиза някъде от земята на бял свят в обитаема страна. Затова смятам, че ще бъде най-разумно да си направя някакъв малък сал, голям тъкмо колкото да седна в него, да го спусна в потока и да се оставя да ме носи течението. Ако той ме изведе на спасителен бряг, ще успея с помощта на аллаха да запазя живота си, ала не намеря ли изход, ще умра в тази река и то ще бъде по-добре, отколкото да загина тук.“

Въздъхнах още веднъж над тежката си участ и се заех за работа, пренесох стволоче от острова, и то стволоче от дървета на китайско и камаринско алое, навързах ги с въжа от корабни платнища, потърсих сред изхвърлените останки от корабите еднакви дъски и ги положих върху стволочете. Така си приготвих сал, който беше малко по-тесен от ширината на потока, и завързах здраво дъските за стволочете. После насъбрах купчина от скъпоценните камъни и големи перли, които лежаха по коритото на потока като нанос, и някои други неща от острова, а също и няколко парчета чиста сурова амбра и натоварих всичко върху сала. Взех със себе си всичко, което бях насъбрал на острова, също и запаса от храна, който ми беше останал. Накрая поставих от двете страни по една дъска, които щяха да ми служат като весла, и постъпих, както е казал поетът:

*Недей остава, дете те мъчи вечна грижа,
строителят да жали за твойта свидна хижа —
на друго място скоро ще струпаш пак имот,
но има ли замяна за похабен живот?
Не трепери от ужас сред нощната тъма,
накрай загива злото на мирната земя;
орисано е вече къде те чака смърт —
там трябва да издъхнеш, а не на друга твърд.
За важно, трудно дело не пращай друг — в сърцето*

заслушаш ли се, скоро ще доловиш съвета.

После се понесох със сала си по течението на потока, замислен какво ли ще излезе от това ми начинание. Продължавах да плувам така, докато стигнах мястото, където потокът се губеше под планината. Когато салът ми влезе вътре, неочаквано ме обгърна плътен мрак, течението носеше сала все по-навътре в планината до едно място, където проходът сред скалите съвсем се стесни. Тогава страните на сала започнаха да се търкат о стените на планината, а главата ми опираше о свода, но за мен нямаше вече връщане. Отново започнах да се упреквам за онова, което сам си бях направил, и си казах:

„Ако тази дупка стане още по-тясна, салът не ще може да мине, ала той не може и назад да се върне и аз ще загина тук в мъки, няма вече съмнение в това.“

После се проснах с лице към сала, защото проходът съвсем се стесни. Течението обаче продължаваше да ме носи напред и сред скалите беше толкова тъмно, че не знаех навън нощ ли е, или ден; към това се прибавиха и страхът и ужасът ми от смъртта. Така се оставих на течението да ме носи ту през широки, ту през тесни проходи между скалите. Мракът обаче така ме измори, че заспах въпреки голямата си възбуда и така съм потънал в сън върху носещия се по течението сал, че не знам дали съм спал дълго, или не. Ала ето че неочаквано се събудих и се видях залят от слънчева светлина. Отворих очи, пред мен се простираше някаква широка равнина, салът бе завързан на брега, а наоколо ми стояха група индийци и кафявокожи мъже. Щом видяха, че се събудих, те се приближиха към мен и ме заговориха на своя език. Аз не разбрах какво приказват те и си помислих, че всичко е сън, тъй като все още тръпнех от страх и възбуда. След като те ме заговориха, без аз да разбера думите им и без да им дам никакъв отговор, един от тях излезе напред и ми каза на арабски:

— Мир над тебе, братко, кой си ти? Откъде идваш? Защо дойде тук? Как попадна в тази вода? Каква земя има зад планината? Досега ние не знаем някой да е дошъл при нас оттам.

Тогава аз го попитах:

— А какви хора сте вие? И каква е тази страна?

Той отвърна:

— Братко, ние сме земеделци и орачи и дойдохме, за да напоим нивите и посевите си. Като те видяхме да спиш на сала, ние го спряхме и го завързахме на брега, за да можеш да се събудиш спокойно. А сега ти ни кажи за какво дойде при нас!

— За бога, драги господине — възкликнах аз, — дай ми да хапна нещо, толкова съм гладен, а след това ме питай каквото искаш!

Той веднага изтича и ми донесе нещо за хапване; ядох, докато се заситих, и се посъвзех; тогава страхът ми изчезна и чувството на ситост ми придаде нови сили. Възхвалих аллах всевишния за всичките му дела и се зарадвах, че бях дошъл по реката при тези хора. Разказах им всичко, което бях преживял, от начало до край, и особено как се бях промъкнал по течението през тесния проход.

Тогава заобиколилите ме хора заговориха помежду си и казаха:

— Ще трябва да го вземем със себе си и да го отведем при нашия цар, за да разкаже и нему своите прежеждия.

Така те ме взеха със себе си и понесоха и сала, натоварен с парите и всичкото ми имане — скъпоценните камъни.

Като влязоха при своя цар, те му разказаха какво се бе случило. Тогава той отпрати поздрав към мене, поздрави ме с „добре дошъл“ и ме попита кой съм и какви приключения съм преживял. Така аз разказах и на него всичко за себе си и всичките си приключения от начало до край. Той изслуша разказа ми с най-голямо удивление и ме поздрави за моето спасение. Тогава излязох и донесох от сала много скъпоценни камъни, алоево дърво и сурова амбра и ги подарих на царя. Той прие всичко и ми оказа още по-голяма чест и дори ме остави да живея в собствения му дворец. Аз свързах познанства и със знатните му хора и те всички се отнасяха с голямо уважение към мен; и през цялото време живеях все в двореца на царя. Чужденците, които пристигаха на този остров, ме разпитваха за живота в моята родина и аз им разказвах, аз също ги питах за техните родни места и те ми разказваха за там. Един ден обаче царят ме попита какъв е животът в моята родина и как управляват халифите в град Багдад, тогава аз му разказах колко справедлив владетел е халифът. Той се учуди много и ми каза:

— Аллах ми е свидетел, халифът управлява разумно и заслужава похвала за това. Ти спечели моята любов за него и аз искам да му приготвя един подарък и да му го изпратя по тебе.

— Слушам и се подчинявам, господарю! — отвърнах аз. — Ще му го отнеса и ще му разкажа, че ти си негов истински приятел.

Останах още доста време при този цар и се ползувах с голямо уважение и почести и водех най-приятен живот, докато един ден, както си седях в двореца, чух, че група търговци от града приготвили кораб, с който искали да заминат за град Басра. Тогава аз си казах:

„За мен не може да има нищо по-хубаво от това да замина с тези хора.“

Избързах веднага при царя, целунах му ръка и му съобщих, че бих желал да отпътувам с групата търговци, които тъкмо приготвяват кораба си, тъй като вече много ми е домъчняло за близките ми и за родината ми. Царят отвърна:

— Само ти можеш да решиш това. Ако желаеш да останеш при нас обаче, ние с удоволствие ще те задържим тук, защото ти ни стана много близък.

— Аллах ми е свидетел, велики господарю — отвърнах аз, — че ти ме отрупваш с добротата и благоволението си. Въпреки това обаче на мен много ми е домъчняло за моя род, за родината ми и за близките ми.

Като чу думите ми, царят извика онези търговци при себе си и им заръча да се грижат за мен; след това той ми подари много от своите богатства и заплати за моето пътуване на кораба. Освен това ми даде да отнеса и един скъпоценен подарък за халифа Харун ар-Рашид в град Багдад. След това аз се сбогувах с царя и с всичките си приятели, с които бях общувал тук. И като се качихме заедно с търговците на кораба, той отплава. Вятърът беше благоприятен, пътуването вървеше добре и вярвайки в закрилата на аллах всепризнатия и всевишния, ние продължихме пътуването си от море в море, от остров на остров, докато пристигнахме с помощта на всесилния живи и здрави в град Басра. Там аз слязох от кораба и останах няколко дни и нощи, за да си поотпочина и да натоваря стоките си. После се отправих към град Багдад, селението на мира, издействувах да ме пуснат при халифа Харун ар-Рашид, за да му предам подаръка, и му разказах своите преживелици. След това складах всичките си богатства и стоки и отидох в моя квартал. Близки и приятели ме посрещнаха и аз раздадох подаръци на всички, раздадох също милостини и помощи. След известно време обаче

халифът изпрати да ме повикат и отново ме разпита за подаръка, който му бях донесъл, и за града, от който му го бяха изпратили. Отговорих му:

— О, повелителю на правоверните, аллах ми е свидетел, аз не знам името на града, нито знам пътя дотам. Когато корабът, с който пътувах, потъна, аз се спасих на един остров и там сам си приготвих сал, с който навлязох по течението на един поток във вътрешността на острова.

И аз му разказах всичко, което бях преживял по време на пътуването си, как бях успял да се измъкна по течението на потока и как пристигнах в онзи град и защо му бяха изпратили подаръка. Като изслуша с голямо учудване разказа ми, царят заповяда на своя хронист да запише моята история и да я прибере в хранилището на царя като поука за всички, които ще я прочетат. После той ме отрупа с богати подаръци.

А аз продължих да водя в град Багдад същия начин на живот, както и преди; съвсем забравих всичко, което бях преживял и изстрадал, и заживях отново чудесно в истинска радост. Това ми мина през главата по време на шестото ми пътешествие, братя мои. Утре, ако аллах всевишният го желае, ще ви разкажа историята на седмото си пътешествие; то е най-чудното и най-странното от всичките ми предишни пътешествия.

После той заповядал да сложат масите и вечерял заедно с гостите си. След това заповядал да донесат на Синдбад Носача както винаги сто мискала злато; той прибрал златото и си отишъл. Другите гости също се разотишли по домовете си и всички били извънредно много учудени от това, което били чули. Синдбад Носача прекарал нощта в къщи, а на сутринта прочел утринната си молитва и се отправил към дома на Синдбад Мореплавателя. Надошли и другите гости и когато се събрали всички заедно, стопанинът им разправил:

СЕДМОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ НА СИНДБАД МОРЕПЛАВАТЕЛЯ

Знайте, хора, че когато се върнах от шестото си пътешествие и отново подех прежния си начин на живот сред охолство и радости, сред шеги и песни, живях така доста време, непрекъснато сред разни удоволствия, дни и нощи наред; пък и нали бях натрупал големи богатства. Въпреки това обаче душата ми отново закопня да види нови страни, да се понеса по моретата, да се присъедини към други търговци и да се порадвам на разкази за нови неща. Щом взех решение да го сторя, накарах слугите си да приберат в годни за пренасяне по море бали скъпоценни стоки и ги откарах от град Багдад в Басра. Там намерих един кораб, който тъкмо се готвеше да отплува и на който се бяха насъбрали група търговци на едро. Качих се при тях на палубата и се сприятелих с всички; скоро отплавахме весели и доволни към широкия свят.

Ветровете бяха все благоприятни, докато пристигнахме в един град, който се нарича Мадинат ес-Син^[1]. Весели и доволни, каквито бяхме, ние продължихме пътуването си, разговаряхме за пътешествия и за търговията си, когато неочаквано и неподозирано се разрази страшна буря, която се стовари върху нас от посоката, по която пътувахме, и ни заля с дъжд, така че и ние, и балите ни целите нагизнахме във вода. Тогава покрихме стоките с филцови чергила и кълчищени платна, за да не се повредят от дъжда, и отправихме молитвите си към аллах всевишния, като го молахме смирено да ни спаси от опасността, която бе надвиснала над нас. Капитанът обаче се изправи, превърза се през кръста с едно въже, запретна ръкави и се покачи по мачтата. Оттам той се огледа надясно и наляво, после погледна надолу към хората на палубата, удари се по лицето и започна да си скубе брадата. Ние му извикахме:

— Какво има, капитане?

А той отвърна:

— Молете аллах всевишния да ни спаси от опасността, сред която се намираме! Оплачете съдбата си и се простете помежду си! Знайте, че сме изпаднали под властта на вятъра и той ни е отнесъл в най-крайното море на света.

После той слезе от мачтата, отвори една ракла и извади оттам кесия от памучно платно, отвори я и взе отвътре някакъв прах, който приличаше на дървесна пепел. Сетне навлажни праха с вода, почака малко и го помириса. Взе след това от раклата една малка книжка, прочете нещо в нея и ни каза:

— Знайте, пътници мои, че в тази книга има едно странно описание, според което всеки, когото ветровете отнесат в тукашната местност, не може да се върне назад, а загива по тези места. Местността се нарича Царската местност^[2] и тук се намира гробът на нашия господар Соломон, сина на Давид — хвала и на двамата! Тук има огромни и страшни змии. Всеки път, когато кораб попадне из тези места, пред него изплува от морските дълбини огромна риба и го поглъща заедно с целия му товар.

Кито чухме тези думи от устата на капитана, ние много се изненадахме, ала едва той млъкна, неочаквано корабът ни се повдигна от водата, после пак потъна надолу и ние чухме някакъв пронизителен рев, силен като гръмотевичен тътен. Изплашихме се до смърт и решихме, че вече е свършено с нас. В същия миг към кораба се насочи една риба, грамадна като планина, и ни ужаси до смърт; ние заплакахме горчиво над съдбата си и се приготвихме да мрем. Гледахме учудени страшния звяр. Тогава се появи втора риба! Тя беше още по-голяма и по-огромна от всичко, което бяхме виждали дотогава; като я видяхме, ние се простихме един с друг и се завайкахме за живота си. И ето неочаквано изплува трета риба, още по-грамадна от другите две, които се бяха появили преди това. Ние изгубихме ума и дума и не бяхме на себе си от ужас и страх. А трите риби заплуваха в кръг около кораба ни и ето че третата вече разтвори широко уста, за да погълне кораба с всичко, което бе натоварено на него. В този миг обаче излезе страшна буря, която издигна кораба нависоко и го захвърли върху един голям риф, където той се разпадна на парчета. Всички дъски се разхвърчаха и стоки, търговци и пътници паднаха във водата. Аз смъкнах дрехите от тялото си, като останах само по една риза, и заплувах, докато успях да се добера до една дъска от разбития кораб и

се вкопчих в нея. После се покатерих отгоре и я яхнах. Вълните и вятърът ме мятаха над водата насам натам като играчка, ала аз здраво се държах о дъската; вълните ту ме издигаха нагоре, ту ме смъкваха надолу. Намирах се в най-ужасното положение, което може да си представи човек, изплашен до смърт, гладен и жаден. Тогава започнах да се укорявам за всичко, което бях направил, та сега душата ми така да страда, след като най-последно бе намерила спокойствие. И си казах:

„О, Синдбад Мореплавателю, ти никога няма да се умориш; всеки път попадаш в беда и сред опасности, ала не се отказваш да предприемаш нови пътешествия по море и ако се откажеш, то е само привидно. Търпи сега онова, което те сполетя, защото всичко, което ти се случи, ти сам си го заслужи. Аллах всевишният ми е изпратил това изпитание, за да се откажа най-последно от вечното си желание да пътувам; страданията ми сега са само последици от страстите ми, а при това аз имам толкова много пари и богатства. — И като се поуспокоих и започнах да размишлявам по-разумно, си казах: — По време на това си пътешествие обаче наистина ще дам обет пред аллах всевишния да се откажа по-нататък от всякакви пътешествия. За в бъдеще никога вече няма да заговарям, дори няма и да помисля за такова нещо.“

Замолех смирено аллах всевишния и дълго плаках; и си мислех как бях живял по-рано сред спокойствие и радости, весел, щастлив и доволен от всичко. Плувах така два безкрайни дни, докато най-последно стигнах до един голям остров, на който растяха много дървета и течаха потоци. Там ядох от плодовете на дърветата и пих от водата на потоците, докато се съвзех, и ето че животът се върна в мен и аз набрах нови сили и сърцето ми се освободи от потиснатостта. Тръгнах да обиколя острова и видях от другата му страна една широка сладководна река, която се носеше с голяма сила. Тогава си припомних за сала, с който бях плувал някога, и си казах:

„Ще трябва пак да си направя такъв сал, може би чрез него ще се измъкна от сегашното си положение. Спася ли си живота, значи съм постигнал целта си, и се заклевам пред аллах всевишния никога вече да не предприемам пътешествия, ако пък умра, сърцето ми най-последно ще си отдъхне от всички мъки и страдания.“

Заех се веднага за работа и събрах клони от дърветата; те бяха от скъпоценно сандалово дърво, каквото никъде другаде няма, но тогава

аз не знаех това. След като насъбрах достатъчно дървета, измислих един нов план и сплетох въжа от дребни клони и от тревите, които растяха по острова; завързах с тях сала и си казах:

„Ако и сега се спася, то това ще бъде голяма милост на аллаха.“

Така стъпих върху сала и се понесох с него по течението, докато стигнах до другия край на острова. После обаче аз се отдалечих от сушата и продължих да плувам един ден, втори ден и трети ден, откакто бях напуснал острова. През всичкото време лежах на сала, без да ям нищо, само когато усещах жажда, пиех от водата на голямата река и вече бях заприличал на олюляваща се кокошка от възбудата, глада и жаждата. Най-после салът стигна до подножието на една голяма планина, под която минаваше реката. Като видях това, аз се изплаших за живота си, като си спомних тесния процеп, през който трябваше да се промъквам по-рано, докато плувах по онази река. Реших да спра сала и да слеза в подножието на планината, ала течението беше по-силно от мен и повлече сала под планината. Като видях това, реших, че с мен вече е свършено, и възкликнах:

— Няма друга власт и друга сила освен аллах всевишния и всемогъщия!

Скоро обаче салът излезе отново на открито и пред мен се простираше голяма долина, по която реката се спущаше надолу с гръмотевичен шум и със силата на вятъра. Вкопчих се здраво с ръце о сала от страх, че ще падна във водата, докато вълните ме подхвърляха насам и натам. Салът ми обаче полетя заедно с водите надолу в долината, тъй като аз не можех да го спра или да го отклоня към брега. Най-после достигнах до един град, който беше много гъсто населен. Жителите му ме бяха видели върху сала, който се носел сред реката по течението, и хвърлили мрежи и въжа върху мен, за да ме изтеглят от водата на сушата. Паднах на земята като мъртъв сред тях; толкова много бях изнурен от глада, от бодърствуването и от страха. Тогава измежду хората излезе напред един възрастен човек, благороден старец, пристъпи към мен, поздрави ме с „добре дошъл“ и хвърли към мен много красиви дрехи, за да покрия с тях голотата си. После ме взе със себе си и тръгнахме заедно по улиците и той ме отведе в една баня; там ми донесе освежителни шербети и скъпи благовонни масла. Когато излязохме от банята, той ме отведе в своята къща и домашните му се зарадваха, че ме виждат. Той ми посочи едно красиво кресло и

поръча да ми донесат скъпи ястия. Ядох, докато се нахраних, и благодарих на аллах всевишния за спасението си. След като направих това, слугите му ми донесоха топла вода, за да си измия ръцете, а робините му ми подадоха копринени кърпи; избърсах с тях ръцете и устата си. Веднага след това старецът нареди да освободят за мен в страничното крило на къщата му една стая и заповяда на своите слуги и слугини да ми прислужват, да изпълняват всички мои желания и да се грижат за всичко, от което имам нужда. И така, обграден от техните грижи, аз останах три дни в тази стая за гости, хранех се добре, пиех хубави вина и се радвах на скъпи благовония, докато силите ми отново се възвърнаха; страхът ми изчезна, сърцето ми се успокои и в душата ми отново се всели мир. На четвъртия ден старецът дойде при мен и каза:

— Ти ни зарадва със своето гостуване, сине мой! Хвала на аллаха за твоето спасение! Кажи, искаш ли да дойдеш заедно с мен на брега и после да отидем на пазара, за да продадеш стоката си и да получиш печалба? Така ще си купиш нещо, с което ще можеш да търгуваш.

Помълчах известно време, тъй като си казах: „Че откъде мога аз да имам стока? Защо говори той така?“

Старецът обаче продължи:

— Сине мой, не се грижи за нищо и не му мисли много, а ела да вървим на пазара! Намерим ли някой, който да ти предложи за твоята стока толкова, колкото на теб ти хареса, вземи парите за себе си, ако не се съгласиш с цената обаче, аз ще запазя стоката за теб в моите складове, докато дойдат добри дни за твоята търговия.

Аз все още размислях и си казах наум: „Прави, каквото ти казват! Сам ще видиш каква е тая стока!“

Така отговорих на стопанина:

— Слушам и се подчинявам, мой чичо шейх, нека аллах благослови деянията ти! Нямам намерение да ти противореча в нищо.

После отидох заедно с него на пазара и там видях, че салът, с който бях пристигнал, е разглобен, а той бе направен от скъпо сандалово дърво. Той възложи на викача да обяви стоката за продан. И щом посредникът я предложи, веднага надойдоха много търговци и започнаха да наддават; наддаваха все повече и повече, докато цената

достигна хиляда динара. Тогава те престанаха да наддават; шейхът обаче се обърна към мен и ми каза:

— Чуй, сине мой, по това време тази цена е подходяща за стоката ти; желаеш ли да продадеш на същата цена, или смяташ да изчакаш, тогава аз мога да прибера дървата в моите складове, докато дойде време, когато ще можеш да поискаш и да очакваш по-висока цена?

Отговорих му:

— Господарю мой, ти ще трябва да решиш, направи каквото ти прецениш!

— Синко — продължи той, — искаш ли да ми продадеш дървата за сто динара повече, отколкото ти предлагат търговците тук?

— Да — отвърнах аз, — ще ти ги продам на тази цена, приемам я.

Тогава той заповяда на своите слуги да отнесат дървесния материал в неговите складове и след като се върнахме двамата в дома му, седнахме и той наброи парите. Заръча да донесат една касетка и сложи парите вътре; после заключи касетката с железен ключ и ми даде ключа. След няколко дни шейхът ми каза:

— Синко, искам да ти направя едно предложение и ще ми бъде много приятно, ако ти го приемеш.

— И какво е това предложение? — попитах аз, а той отговори:

— Знай, че аз съм вече стар човек, а нямам наследник. Имам обаче дъщеря, млада на години и хубава, богата на пари и на достойнства. Искам да я оженя за теб, за да останеш ти в нашата страна заедно с нея. После ще ти оставя всичко, което притежавам и с което разполагам. Защото аз съм вече стар човек и ти скоро ще заемеш мястото ми.

Мълчах и не му отвърнах нищо. Тогава той продължи:

— Синко, съгласи се с онова, което ти казвам! Защото аз ти желая най-доброто; приемеш ли моето предложение, скоро ще те оженя за дъщеря си; тогава ти ще ми бъдеш като роден син и цялото ми богатство и всичката ми собственост ще принадлежат на теб. Ако имаш желание да търгуваш и да заминеш за своята страна, никой няма да ти попречи; цялото мое богатство ще ти бъде на разположение. Направи, както искаш и както сам решиш!

— В името на аллаха, чичо шейх — отвърнах му аз, — ти ми стана като баща. Аз съм преживял много ужаси и затова вече не мога

да се реша сам на нищо. Ти направи, както желаеш.

Тогава шейхът изпрати слугите си да повикат кадията и свидетели, щом те дойдоха, той ме ожени за дъщеря си и уреди за нас голямо сватбено празненство. След това ме отведе при нея и аз видях една девица с чудна хубост и нежност, с красива снага; тя беше облечена в скъпи одежди, с много украшения, скъпоценни камъни, огърлици, все неща, които струваха хиляда пъти по хиляда жълтици, толкова, колкото никой не можеше да заплати. И щом влязох при нея, тя много ми хареса и ние веднага се обикнахме. Живях дълго с нея сред истинска радост и веселие, докато баща ѝ си отиде по волята на аллах всевишния. Тогава ние го положихме на носилка и го погребяхме; и премина в мои ръце всичко, което той бе притежавал, всичките му слуги и роби станаха моя собственост и занапред действаха по мое нареждане. А търговците ме въведоха в службата му, защото той беше техен старейшина и никой никога не бивало да предприеме нищо без негово знание и без негово разрешение. И ето сега аз заех мястото му. Като поопознах по-отблизо жителите на града, аз забелязах, че те се променяха по веднъж в месеца; тогава им израстваха криле и те излитаха към облаците в небето, а в града оставаха само жените и децата. Казах си:

„Щом дойде първо число на месеца, ще помоля някого от тях да ме вземе и ме отведе там, където те отиват.“

И щом започна новият месец и техните лица се промениха, а телата им също, аз пристъпих към одного от тях и му казах:

— В името на аллаха, заклевам те, вземи и мен със себе си, за да мога и аз да видя всичко и после да се върна заедно с вас!

Той обаче ми възрази:

— Това е нещо напълно невъзможно.

Аз обаче не престанах да го увещавам, докато той се съгласи и аз се уговорих и с останалите. Тогава се залових за него и той полетя заедно с мен, без да бях казал нещо за това на близките си, на слугите и на приятелите си. Човекът летеше все по-нагоре и по-нагоре, а аз висях на раменете му, докато той ме отнесе чак във висините и чух как ангелите хвалят бога в царството небесно. Възкликнах учуден:

— Хвала на аллаха! Слава на бога!

Едва що изрекох тази похвала обаче и от небето полетя към нас огън, който насмалко не изгори хората. Тогава всички те се спуснаха

надолу и ме хвърлиха върху една висока планина и тъй като много ми се бяха разсърдили, се отдалечиха и ме оставиха сам. Стоях сам-самичък на планината. Започнах да се упреквам за онова, което бях сторил, и казах:

— Няма друга сила и няма друга власт освен аллах всевишния и всемогъщия! Всеки път, когато едва се измъкна от някоя беда, попадам в нова, която е още по-страшна от предишната.

И докато седях така на планината и не знаех накъде да поема, изведнъж се появиха двама младежи, красиви като луната, и всеки държеше по една златна тояга в ръка и се подпираше на нея. Пристъпих към тях и ги поздравих; и когато те отговориха на поздрава ми, им рекох:

— В името на аллаха, кажете кои сте вие и какво смятате да правите тук?

Те отвърнаха:

— Ние сме слуги на аллах всевишния.

След тези думи те ми подадоха една от двете тояги от червено злато, които носеха, и си отидоха, и отново ме оставиха сам. А аз тръгнах по билото на планината, като се опирах на тоягата и си мислех за думите на тези двама младежи; в този миг ненадейно от планината изскочи някаква змия, която бе налапала един мъж в устата си чак до кръста; човекът крещеше:

— Който ме освободи, него аллах ще го освободи от всички беди!

Изтичах към змията и я ударих със златната тояга по главата. А тя веднага изплю човека от устата си. Тогава той пристъпи към мен и каза:

— Тъй като ти ме спаси от тази змия, аз никога вече няма да се отделя от теб; ти ще станеш мой другар из тази планина.

— Да си жив и здрав! — отвърнах аз.

И ние тръгнахме двамата по планината, докато неочаквано насреща ни се изпречиха група хора. Вгледах се в тях и, виж ти, единият бе мъжът, който ме бе носил на рамената си, докато летеше във въздуха. Отидох при него, помолих го за прошка и му заговорих приятелски, като казах:

— Приятелю мой, човек не бива така да постъпва с приятеля си! Ала той ми отвърна:

— Ти ни навлече голямо нещастие, задето възхвали аллах, докато те носех на гърба си.

— Не ми се сърди! — продължих аз. — Не знаех, че не бива, занаят пред няма да кажа нито дума повече.

Тогава той се съгласи да ме вземе отново, ала само при условие, че никога няма да споменавам името на аллаха и никога няма да го възхвалявам, докато се намирам върху гърба му. После ме взе отново на гръб и полетя както преди заедно с мен, докато ме отнесе в дома ми. Там жена ми излезе да ме посрещне, поздрави ме и се зарадва много, задето си бях дошъл, и ми каза:

— Пази се, друг път не тръгвай с тези хора и не се сближавай с тях, защото те са братя на дявола и не бива да произнасят името на аллах всевишния!

— А как се отнасяше баща ти с тях? — попитах я и тя ми каза:

— Баща ми не беше от тях и не правеше като тях. И тъй като сега той умря, аз смятам, че ще бъде най-добре ти да продадеш всичко, което имаме, да закупиш стоки с парите и да заминеш заедно с мен в своята родина, при своите близки; аз нямам никакво желание да остана в този град, след като майка ми и баща ми починаха.

Тогава аз разпродадох малко по малко всичкото имущество на шейха и непрекъснато следях дали някой от града няма да тръгне за Багдад, за да се присъединя към него. И докато вършех това, скоро разбрах от неколцина граждани, че искали да заминат натам, но не можели да намерят кораб, затова те закупили много дървен материал и си построили голям кораб. Аз се уговорих с тях за цената на пътуването ми и за откарването на стоките ми и след като им заплатих предварително цялата искана сума, отведох жена си и пренесох цялото ни движимо имущество на кораба, изоставих само недвижимите имоти и земите. После поехме по морето и плувахме така от остров на остров, от едно море в друго. Времето и вятърът бяха благоприятни и ние пристигнахме по живо, по здраво в град Басра. Този път не останах там, а веднага наех един друг кораб, върху който прехвърлих всичката си стока, и се отправих към Багдад. Там отидох в моя квартал, влязох в дома си и поздравих своите близки, приятели и познати; после прибрах всички стоки, които бях донесъл, в складовете си. Моите близки обаче пресметнали времето, докато съм отсъствувал от дома по време на седмото си пътешествие, и излязло, че ме е нямало двадесет и

седем години, затова те вече били изгубили напълно надежда за моето завръщане. Като се върнах при тях и им разказах за всичките си преживелици и приключения, те много се изненадаха и ме поздравиха, задето се бях върнал щастливо в родината. После аз дадох обет пред аллах всевишния, че никога вече няма да предприемам никакво пътешествие по суша или по вода, след като бях успял да запазя живота си по време на седмото си пътешествие, то сложи край на моите пътувания и на желанието ми за нови приключения. Благодарих на аллах всевишния и всепризнатия и го възхвалих от все сърце, задето ме бе върнал обратно при моите близки в родината ми. Прецени сега, о, Синдбад Носачо, всичко, което аз преживях и изпитах, и колко нещо ми е минало през главата!

— В името на аллах, заклевам те — казал след това Синдбад Носача на Синдбад Мореплавателя, — не ми се сърди за онова, което ти причиних!

И занапред двамата заживели като най-близки приятели и другари сред веселие, радост и щастие до деня, в който при тях дошъл онзи, който кара радостите да замлъкнат и разкъсва връзките между приятелите, унищожава дворците и изравня гробовете, онзи, който е потирът на смъртта — хвала нему живия, който никога не умира.

[1] Китайския град. ↑

[2] Става дума за царе-духове. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.